

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ปริญญานิพนธ์
ของ
ลัดดาวัลย์ อารัมพร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
กันยายน 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บทคัดย่อ

ของ

ลัดดาวัลย์ อารัมพร

๒๗ ม.ค. ๒๕๕๖

S 116000

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
กันยายน ๒๕๔๗

๒ ๒๕๕๐๓

ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547), การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.

ปริญญาธิพนธ์ ศศ.ม (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เรือโท ดร.ไพบูลย์ อ่อนมั่ง

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ
นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน
20 คน กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้โดย การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และกลุ่มควบคุมได้
รับการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ
แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษา
อังกฤษ และ แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้คอมพิวเตอร์
การทดสอบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ
ที่ แบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent samples) และ การทดสอบค่าเฉลี่ยความ
สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติที่ แบบอิสระ
จากกัน (t-test for independent samples)

ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง
หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05

THE USE OF TASK-BASED LEARNING TO DEVELOP ENGLISH SPEAKING ABILITY
OF MATTHAYOMSUKSA IV STUDENTS IN PRANAKORNSRIAYUTTHAYA PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
LADDAWAN ARUMPORN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
September 2004

Laddawan Arumporn. (2004). *The Use of Task-based Learning to Develop English Speaking Ability of Matthayomsuksa IV students in Pranakornsriayutthaya Province*. Master thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Chaleosri Pibulchol, Asst. Prof. Lt.JG. Dr. Paiboon Onmung.

The purpose of this study was to develop English speaking ability of Matthayomsuksa IV students in Pranakornsriayutthaya province through Task-based Learning. The subjects were 40 Matthayomsuksa IV students and randomly assigned into experimental and control groups. The experimental group was taught through Task-based Learning, whereas the control group was taught through the 3 P's model : Presentation – Practice – Production. The instruments used in collecting data were an English speaking test, a students' self-assessment form and a teacher's observation form. The data were statistically analyzed by t-test for dependent samples and t-test for independent samples.

The result of the study indicated that the English speaking ability of the Task-based Learning group, after the experiment was significantly higher at the .05 level. The English speaking ability of the Task-based learning group, when compared with group taught by the 3 P's model, was significantly higher at the .05 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

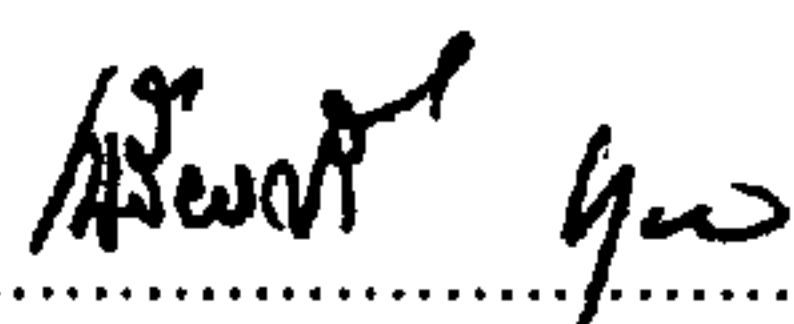
การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

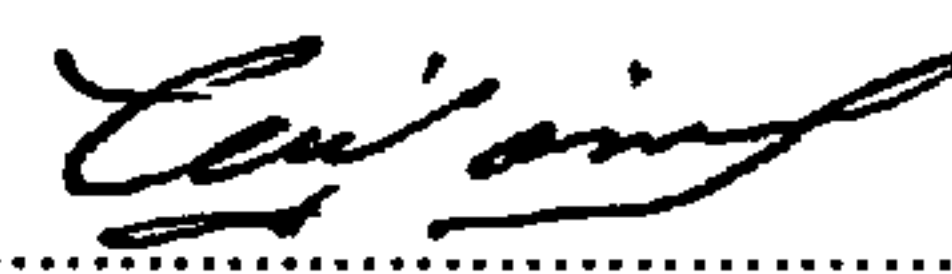
ของ
นางสาวลัดดาวัลย์ อารัมพร

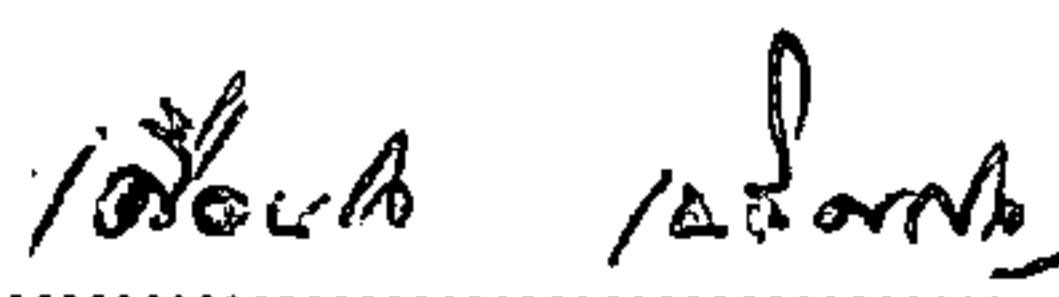
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

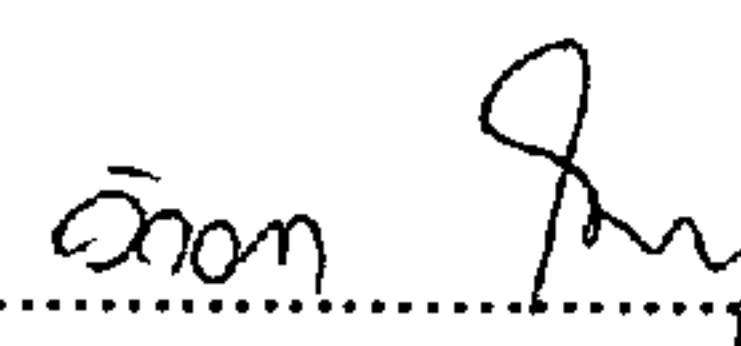

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่...๕๗...กันยายน พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์


..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล)


..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เรือโท ดร.ไพบูลย์ อ่อนมั่ง)


..... กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์เตือนใจ เณลิ้มกิจ)


..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล ประธานกรรมการควบคุม และผู้ช่วยศาสตราจารย์เรือโท ดร. ไพบูลย์ อ่อนมั่ง กรรมการควบคุม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และให้ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าวิจัย ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงเยาว์ กอสนาน อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ อาจารย์เดือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา และ คณาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ให้คำปรึกษา และคำแนะนำเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุไร พงษ์ทองเจริญ อาจารย์เดือนดา เลาสุขศรี อาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ และ อาจารย์สุริยา จันท์เนียม ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจทานและแก้ไขแผนการสอน ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย และให้คำแนะนำในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ อาจารย์สุนีย์ เกิดเพิ่มพูล และ อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเสนา “เสนาประสิทธิ์” อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการทดลองในการทำวิจัยเป็นอย่างดี และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเสนา “เสนาประสิทธิ์” ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

คุณค่าหรือประโยชน์สูงสุดอันจะบังเกิดมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย พระคุณบิดามารดา ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมเลี้ยงดู และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้แก่ผู้วิจัย

ลัดดาวัลย์ อารัมพร

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก ทบวงมหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารเกี่ยวกับทักษะการพูด.....	8
ความหมายของการพูด.....	8
องค์ประกอบของการพูด.....	8
กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด.....	9
การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	11
ระดับความสามารถในการพูด.....	14
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นงานปฏิบัติ.....	17
ความหมายของงานปฏิบัติ.....	17
องค์ประกอบของงานปฏิบัติ.....	19
ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี.....	19
รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ.....	21
กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	22
ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
งานวิจัยในประเทศ.....	24
งานวิจัยต่างประเทศ.....	27

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	31
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	32
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	32
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	50
อภิปรายผล.....	50
บรรณานุกรม.....	56
ภาคผนวก.....	61
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	80

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 รายละเอียดแผนการสอนของกลุ่มทดลอง.....	33
2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	45
3 แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมด้านการพูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	46
4 แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานการประเมินตนเองด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	47

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	41
2 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	46
3 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	48
4 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากความรู้และข้อมูลข่าวสาร สื่อต่างๆล้วนมีภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้อง ภาษาอังกฤษจึงนับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ ตลอดจนการศึกษาต่อ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ (พันธณี วิหคโต. 2546 : 25) กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญ ของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 – ช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) ไว้ในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยนอกจากจะให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเพื่อความรู้แล้วยังมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น และใช้ภาษาในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 8-20)

ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญและจำเป็นมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (กฤษณาสกุล วิทิตยวณิช. 2545 : 1) แต่สิ่งที่เป็อุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดอย่างหนึ่งคือ นักเรียนไม่กล้า และกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นเพราะมีโอกาสในการฝึกและปฏิบัติในสถานการณ์จริงน้อยมาก ดังนั้นหากมีการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 53) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิจิตรา การกลาง (2546 : 37-43) ซึ่งทำการศึกษา สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ผลของการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนไม่มีทักษะในการสื่อสารคือ นักเรียนไม่กล้าแสดงออก ขาดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและทักษะในการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่สามารถเลือกเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมมาใช้ในการฝึกให้นักเรียนพูด นอกจากนี้ พันธณี วิหคโต (2546 : 24-29) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ในการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้น ควรเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสังคมและสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน ครูและนักเรียนมีบทบาทร่วมกันในการเรียนการสอน มีบรรยากาศการเรียนที่เป็นกันเองและสนุกสนานควบคู่ไปกับวิชาการ ครูควรหาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในด้านการพูด และด้านอื่นๆ ให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนมี

การพัฒนาทักษะ และกระบวนการเพื่อสื่อความหมายสามารถสื่อสารได้ และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงและชีวิตประจำวันได้

จากผลการศึกษาวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารและทักษะด้านการพูดของนักเรียนทางหนึ่งคือ การให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และมีการปฏิบัติจริง จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา พบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะภาษาในสถานการณ์จริง วิธีการหนึ่งคือ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริง จากการปฏิบัติงานโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นความหมายในการสื่อสาร (meaning) มากกว่ารูปแบบภาษา (form) จนบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน (Willis. 1996 : 38-64 ; Ellis. 2003 : 244-262) คือ

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ สำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่กำหนดไว้ โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา ซึ่งในการทำงานอาจทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

3. ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) ในขั้นสุดท้าย นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเอง และร่วมกันวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน เรียนรู้รูปแบบภาษาและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จากนั้น นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้เกิดความคล่องแคล่ว รวมทั้งสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยอาจให้นักเรียนได้ทำงานปฏิบัติซ้ำอีกครั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขบางประการให้แตกต่างจากงานปฏิบัติครั้งแรก

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 17-18) เทเลอร์ (Taylor. 1983 : 69-83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984 : 65) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 137) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิดแก้ปัญหา เกิดความสนุกสนาน และเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการพูด และยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันอีกด้วย

ดอฟตี และพิกา (Doughty and Pica. 1986 : 305-325) โฟโตส และ เอลลิส (Fotos and Ellis. 1991 : 605-627) และ ลอง และ ครูกส์ (Long and Crookes. 1992 : 27-47) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ ผลการศึกษา สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกทักษะการใช้ภาษา ด้วยการทำงานในลักษณะต่าง ๆ กัน ทำให้ความสามารถทางภาษาของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

จากความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังกล่าว กอปรกับงานวิจัยเกี่ยวกับ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในประเทศไทย ปัจจุบันพบว่า ยังมีไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทั้งนี้ เนื่องจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นับเป็นวัยที่มีความกระตือรือร้น และความพยายามในการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ รู้จักใช้ความคิดในการพิจารณาเหตุผลต่างๆ สามารถแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่นได้ (สุชา จันทรเฒ. 2540 : 151-15) อีกทั้งยังเป็นการตอบสนองหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ (Knowledge) ทักษะกระบวนการ (Process) และคุณธรรม จริยธรรม (Attitude) โดยการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้ฝึกการปฏิบัติจริง ตลอดจนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ. 2546 : 3) ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางหนึ่งในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่เรียนโดย การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และตอบสนองนโยบายและจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเสนา "เสนาประสิทธิ์" อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling)

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โดยใช้ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน กลุ่มละ 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 36 ชั่วโมง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ ซึ่งแยกออกเป็น 2 วิธี คือ
 - 1.1 การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 1.2 การจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษานี้ ใช้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษซึ่งคัดเลือกจากหนังสือเรียน เอกสารและแหล่งวิชาการต่าง ๆ ที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์ของการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. การจัดการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการสอนที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน แบ่งเป็น

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จากการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสาร มากกว่าความถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา โดยปรับมาจากหลักการของ วิลลิส และ เอลลิส ซึ่งมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.1.1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน

1.1.2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดไว้

1.1.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเอง โดยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1.1.3.1) ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนจะได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

1.1.3.2) ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น

1.2 การจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาที่ถูกต้องก่อนนำไปใช้ในการปฏิบัติกรรมทางภาษาตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีขั้นตอนในการสอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นที่ครูนำเสนอ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ที่มีในบทเรียน หรือต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

1.2.2 ขั้นฝึก (Practice) เป็นที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาและโครงสร้างทางไวยากรณ์ตามรูปแบบที่ถูกต้อง

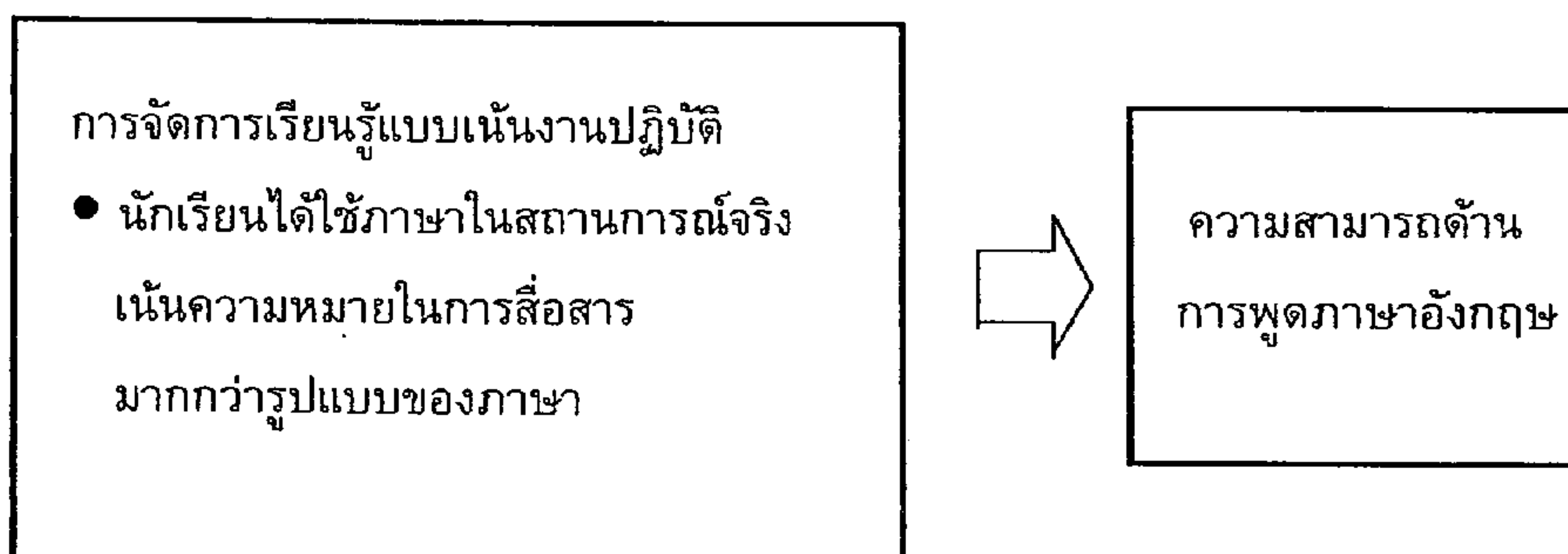
1.2.3 ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาตามโครงสร้างหลักไวยากรณ์ อย่างอิสระ ในการสื่อสาร

2. ความสามารถด้านการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมาย ได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด มีความคล่องแคล่วในการพูด ใช้ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับเรื่องที่พูด โดยวัดจากเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถด้านการพูดสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถด้านการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยวิธีปกติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับทักษะการพูด
 - 1.1 ความหมายของการพูด
 - 1.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 1.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด
 - 1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.5 ระดับความสามารถในการพูด
2. เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ
 - 2.2 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ
 - 2.3 ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี
 - 2.4 รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.5 กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.6 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. ทักษะการพูด

1.1 ความหมายของการพูด

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังต่อไปนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) กล่าวว่า การพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญ สำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ส่วนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และยังช่วยให้การอ่าน การเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นระยะเวลานาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 1-2) อวยชัย ผกามาต (2542 : 1-2) และ กุณฑลีย์ ไวยะวาณิช (2545 : 2) ให้ความหมายของการพูดไว้ในทำนองเดียวกันว่า การพูด คือการใช้ น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด และประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนอง

พอลสตัน (Paulston, 1978 : 56-57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องสามารถสื่อสารในสังคมข้ามวัฒนธรรมได้ กล่าวคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้นๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่มีคำพูด นับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

จากความหมายของการพูด ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด การแลกเปลี่ยนข่าวสารและการกระทำให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยอากัปกริยารวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่การพูดด้วย

1.2 องค์ประกอบการพูด

องค์ประกอบการพูดมีหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวไว้ต่างๆ กันดังต่อไปนี้

รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 10-11) และ กุณฑลีย์ ไวยะวาณิช (2545 : 2) กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า การพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูด ถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยใช้ภาษา เสียง อากัปกริยา สะสมความคิดที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวม เปรียบ ความคิดต่างๆ เหล่านั้นให้เป็นระบบสามารถถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2. สารหรือ เนื้อเรื่องที่พูด(Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัด และมีความรู้ในด้านนั้นจริงๆ ควรมีการเตรียมการลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ เช่น มีบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป เป็นต้น

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) หมายถึงสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟังเช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงโสตทัศนูปกรณ์อื่นๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

เซียร์ล (Searle. 1978 : 89-95) กล่าวว่า การพูดเป็นการติดต่อสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำ หรือประโยคขึ้นมา ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก หรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจหรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวพูด (Illocutionary Act) หมายถึงการแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น การท้าทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบในการพูดประกอบด้วย ผู้พูดหรือผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง ถ้อยคำ หรือประโยคที่ผู้พูดกล่าวขึ้นมาเพื่อการติดต่อสื่อสาร และความมุ่งหมายหรือเจตนาของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ

1.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆกัน ซึ่งนักการศึกษาได้เสนอไว้ในแนวทางที่แตกต่างกัน ดังนี้

สกอตต์ (Scott. 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนและกิจกรรมการพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ผู้สอนควรจะบอกให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปของบริบท ผู้สอนจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูกพูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง
3. ขั้นการฝึกและถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพร้อมๆกัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของใช้จริง และควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอกเชียโร และบรัมฟิต (Finochiaro & Brumfit. 1983 :141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆในการสอนทักษะฟังพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่างๆนอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆจากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของตนเองโดยครูอาจให้คำสำคัญ (Key Words) ต่างๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. ครูจัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆกัน
8. ให้เล่นเกมต่างๆทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ในภาษาแม่แล้วรายงานเป็นภาษาเป้าหมาย
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

นอกจากนี้ สุมิตรรา อังวัฒนกุล (2537 : 173) ได้เสนอกิจกรรมการอภิปรายในชั้นเรียน เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อยเพื่อหาข้อตกลงที่เป็นที่ยอมรับของทุกคนในกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง (Buzz Group) ซึ่งเป็นเทคนิคการอภิปรายกลุ่มที่มี

สมาชิกในกลุ่มมีจำนวน ไม่เกิน 6 คน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่กำหนดให้ หลังจากนั้นกลุ่มจะตัดสินใจเลือกวิธีแก้ปัญหาจากวิธีต่างๆ

จากแนวคิดในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดนั้น มีวิธีการจัดกิจกรรมได้หลากหลายวิธี แต่สิ่งที่สำคัญคือ การจัดกิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ และต้องได้รับการพัฒนายิ่งขึ้น

1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียน ในระหว่างเรียน และหลังการเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้และความสามารถของผู้เรียน การวัดและประเมินผลการพูดนั้นมีหลายวิธี นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ ดังต่อไปนี้

ฮีตัน (Heaton. 1990 : 61-66) เวียร์ (Weir. 1993 : 46-61) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 44-87) ได้เสนอรูปแบบและวิธีการประเมินการพูดไว้ในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

1. การเล่าเรื่องหลังจากการได้อ่านแล้ว (Re-telling Stories) นักเรียนจะอ่านเรื่องที่กำหนดให้ในใจ แล้วจึงเล่าเรื่องที่อ่านนั้นให้ครูฟัง

2. การสัมภาษณ์ เป็นการทดสอบทักษะการฟัง-พูด ที่ดีมากที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การสัมภาษณ์จะเริ่มต้นด้วยการให้นักเรียนบอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ หรือไม่ชอบ เป็นต้น ผู้สัมภาษณ์อาจจะขอให้นักเรียนสะกด ชื่อ หรือ อ่านตัวเลข เลขที่สอบ หมายเลขโทรศัพท์ รหัสไปรษณีย์ ฯลฯ) ในการประเมินการพูดด้วยการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ จะต้องทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ ในระหว่างการสนทนา วิธีการดำเนินการสัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

2.1 การถามคำถาม การถามผู้เข้าสัมภาษณ์ ควรเลือก คำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ ไม่ใช่คำถามอะไรก็ได้ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับนักเรียนที่เข้าสัมภาษณ์ และมีส่วนร่วมในการสนทนากับนักเรียน แต่ไม่ควรพูดมากจนเกินไป

2.2 การให้คะแนน การให้คะแนนไม่ควรทำต่อหน้าผู้เข้าสัมภาษณ์ เนื่องจากจะเป็นการทำให้ผู้เข้าสัมภาษณ์หมดกำลังใจ การให้คะแนนควรทำหลังจากนักเรียนที่ได้รับการสัมภาษณ์ออกจากห้องสอบไปแล้ว

2.3 การทดสอบเป็นคู่ การให้นักเรียนเข้าสัมภาษณ์ ครั้งละ 2 คน จะเป็นการลดความเครียดของนักเรียนลงได้ ครูผู้สัมภาษณ์อาจขอให้นักเรียนหาความแตกต่างในภาพ 2 ภาพ ที่มีลักษณะคล้ายกัน หรือ อาจจัดลำดับภาพใหม่ เพื่อเล่าเรื่องตามภาพนั้นๆ หรือครูอาจขอให้นักเรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองก็ได้ ข้อดีของการสัมภาษณ์คู่คือ ผู้สัมภาษณ์จะได้ฟัง

การสนทนาของนักเรียนที่ระดับภาษาไม่ต่างกันมากเหมือนสัมภาษณ์กับครูผู้ประเมิน และนักเรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. การใช้ภาพ เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ใช้ทดสอบทักษะการพูด ภาพที่ควรใช้ มีผลต่อการใช้รูปแบบทางภาษา มองเห็นได้ชัดเจน วิธีการใช้ภาพในการประเมินผล มีวิธีการต่างๆ กัน กล่าวคือ

3.1 การบรรยายภาพ ให้นักเรียนบรรยายภาพเป็นกลุ่ม อธิบายถึงคน วัตถุ และสถานที่ต่างๆ ในภาพ ผู้ประเมินไม่ควรถามคำถามเกี่ยวกับภาพมากเกินไป แต่ควรกระตุ้นให้นักเรียนเป็นฝ่ายพูด

3.2 การเปรียบเทียบภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่คล้ายกัน เป็นคู่ จากนั้นจะหาจุดต่างกันในการพูดของตนเองโดยไม่มองภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง นักเรียนจะถามคำถามและตอบรับหรือปฏิเสธคู่สนทนาตามที่ตนได้รับ

3.3 การจัดลำดับภาพ การจัดลำดับภาพเล่าเรื่องเพื่อใช้ทดสอบการพูดของนักเรียน โดยผู้ประเมินควรแนะนำให้นักเรียนใช้ภาษาในรูปอดีตมากกว่า การบรรยายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น การลำดับภาพจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการทำสิ่งใดๆ เช่น การเปลี่ยนยางรถเนื่องจากยางรั่ว การลำดับภาพนี้มักใช้ทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคล

3.4 การบอกคำพูดของคนในภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่ไม่มีคำพูด อาจเป็นภาพการ์ตูนเรื่อง หรือภาพเรื่องราว แล้วเดาว่าคนกำลังพูดอะไร ผู้ประเมินจะกระตุ้นให้นักเรียนพูดมากที่สุด เนื่องจากจุดประสงค์ของการให้นักเรียนเดาคำพูดของคนในภาพไม่ใช้การเดาให้ถูกต้อง แต่เป็นการแสดงความสามารถในการพูดของนักเรียน วิธีการนี้สามารถใช้ทดสอบนักเรียนเป็นคู่หรือรายบุคคลได้

3.5 การบอกเส้นทางตามแผนที่ นักเรียนจะได้รับแผนที่ แล้วให้นักเรียนอีกคนหนึ่งบอกเส้นทางไปตามแผนที่ หากสอบเป็นคู่ นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นคนบอกเส้นทาง อีกคนหนึ่งจะปฏิบัติตามทางบนแผนที่

4. การถ่ายโอนข้อมูลโดยการบรรยายภาพชุด นักเรียนจะได้รับภาพชุดที่เรียงลำดับเหตุการณ์ และมีเวลาศึกษาภาพชุดเหล่านั้น จากนั้นนักเรียนจะต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ในภาพโดยใช้ภาษาในรูปอดีตกาล

5. การสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสอบปากเปล่าโดยการสัมภาษณ์ นักเรียนเป็นรายบุคคลนั้น เป็นการทดสอบที่ต้องใช้เวลานาน การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาสามารถทำการทดสอบนักเรียนได้ในจำนวนมาก และเป็นการประหยัดเวลา อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษ โดยการตอบคำถามซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง มีวิธีการปฏิบัติ ดังนี้

5.1 บันทึกคำถามต่างๆ ลงในแถบบันทึกเสียง และกำหนดสถานการณ์สั้นๆ ให้โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง นักเรียนจะได้ตอบตามแต่ละสถานการณ์

5.2 กำหนดบทสนทนาซึ่งเป็นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้ โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง ครูผู้ดำเนินการสอบจะอธิบายสถานการณ์ที่กำหนดให้อย่างสั้นๆ ก่อนเริ่มการสนทนา นักเรียนสามารถถาม และตอบ ตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง

5.3 กำหนดบทสนทนาให้คล้ายแบบ 5.2 แต่การตอบของนักเรียน จะได้รับการชี้แนะ โดยครูจะบันทึกเสียงเบาๆ ในแถบบันทึกเสียง ซึ่งจะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนรู้ว่าตอบอย่างไร

5.4 กำหนดบทบาทให้แล้วนักเรียนอ่านบันทึกประจำวัน ส่วนหนึ่งที่คัดมาจากบันทึกดังกล่าวเป็นตารางการนัดหมายในหนึ่งสัปดาห์ นักเรียนจะสนทนาตอบกับเสียงจากแถบบันทึกเสียงโดยอาศัยข้อมูลจากบันทึกที่ได้อ่าน

6. การทดสอบการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติง่ายๆ เป็นการทดสอบที่เป็นประโยชน์ สามารถทำได้โดยการกำหนดบทบาท และ สถานการณ์ ให้นักเรียนอย่างชัดเจน นักเรียนจะไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า และจะแสดงตามบทบาท และ สถานการณ์ที่ได้รับ

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 79) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูด ไว้ 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้นักเรียนได้แสดงทักษะพูดของตนเอง การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทาย เพื่อให้นักเรียนได้คลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์การสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ ซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้นักเรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน และอื่นๆ

3. การอภิปรายหรือโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีการให้การให้คะแนนนักเรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้ มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า การวัดและประเมินผลความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งผู้ประเมินสามารถเลือก และปรับใช้ ได้ตามความเหมาะสม

1.5 ระดับความสามารถในการพูด

ระดับความสามารถของผู้พูด มีหลายระดับ และนักการศึกษาแต่ละท่านได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ออลเลอร์ (Oller, 1979 : 320-321) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคย และเข้าใจคำถามและข้อความที่ง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจ แต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องพอเพียงที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และอาชีพการงาน สามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ หรือเรื่องที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะได้อย่างคล่องพอสมควร มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้มากพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ สำเนียงแปร่งมาก แต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีปัญหาในการฟัง

ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและความสามารถเข้าร่วมในการสนทนาเรื่องที่ผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องมาก และมีการใช้ศัพท์แม่นยำ ถูกต้อง สามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ แทบไม่มีการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถแปลหรือ ตีความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้ชัดและคล่องในทุกเรื่องทุกระดับ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี เข้าใจอย่างเต็มที่ในทุกด้านของการพูดรวมถึงวงศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาพูดพาดพิงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมได้

แคร์รอล (Carroll, 1982 : 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent user) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำสองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Extremely Limited user) ผู้พูดจะพูดจะถูกตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาบางส่วน จึงไม่สามารถคุยโต้ตอบเรื่อง ได้เรื่องได้ราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal user) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาเงิบ ไม่สามารถนำการสนทนา หรืออภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และไม่ต่อเนื่อง แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงในการใช้ภาษาเดิมปนอยู่ มีความแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่คู่สนทนาให้ความสนใจน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest user) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในการสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์ยังมีข้อผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการนำสนทนา ผู้พูดต้องพูดขัดถ้อยขัดคำ ดำเนินการสนทนาได้แต่ไม่ค่อยน่าสนใจ ไม่มีลีลาในการพูด

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ที่สามารถใช้ภาษาได้ (Competent user) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ หยุดพูดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องสนทนาได้

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good user) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว แต่ไม่คล่องมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกัก หรือพูดซ้ำคำ แต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good user) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert user) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อ ขยายความได้ และพูดได้ใจความสำคัญ

ฮีทตัน (Heaton. 1990 : 68-71) ได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับ 1 มีการออกเสียงผิดมากหลายแห่ง มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน หยุดพูดบ่อยครั้ง การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัดมาก เข้าใจยาก ต้องมีการซักถามตลอด แต่ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อยมาก

ระดับ 2 มีการออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน มีการหยุดพูดนาน การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ ต้องมีการซักถามบ่อยครั้ง และบางครั้งไม่สามารถอธิบายสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 3 การออกเสียงยังติดสำเนียงจากภาษาแม่ มีการออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีความผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิดมาก มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนาน การสื่อความส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ ต้องมีการซักถามบ้าง มีทักษะในการพูด

ระดับ 4 การออกเสียงมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีข้อผิดพลาด 2 – 3 แห่งซึ่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนาน สามารถสื่อใจความทั่วๆ ไปได้ชัดเจน ต้องมีการซักถามบ้างแต่เพียงเล็กน้อย สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 5 การออกเสียงยังมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อคำพูดแต่ไม่นาน สามารถสื่อใจความทั่วๆ ไปได้ชัดเจน แต่ยังมีการซักถามบ้างแต่เพียงประปราย มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 6 การออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย หยุดคิดเพื่อหาคำพูดน้อยมาก มีการหยุดพูดไม่นานนัก พูดเข้าใจง่าย แทบไม่ต้องการซักถาม มีทักษะในการพูดดี

อย่างไรก็ตาม ฮีทตัน อธิบายวิธีการแบ่งระดับความสามารถในการพูดว่า ครูผู้สอนควรสร้างระดับการให้คะแนนขึ้นมาใช้เอง เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนและจุดประสงค์ของครูผู้ทดสอบ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 80) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์การแบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ว่า การแบ่งระดับความสามารถในการพูด ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่เพียงใด มีการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง มีการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้ได้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสม และได้ความหมายหรือไม่
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่
5. สามารถพูดได้ใจความสำคัญของการพูดหรือไม่
6. มีรายละเอียดสนับสนุน หรือโต้แย้ง พร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. มีการสรุปประเด็น หรือการขมวดท้ายคำพูด
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

จากการจัดระดับความสามารถในการพูด จะเห็นว่า ความสามารถในการพูดมีหลายระดับ ตั้งแต่ผู้พูดที่สามารถพูดได้ดีเยี่ยมถึงผู้พูดที่ไม่สามารถพูดได้เลย ทั้งนี้โดยมีเกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดประกอบด้วย ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การสื่อความหมายชัดเจน การใช้คำศัพท์ สำนวน การใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง และความเป็นธรรมชาติในการพูด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยได้ปรับจากเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการพูดของ ฮีทตัน (Heaton. 1990 : 61-79) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22-28)

2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ ในความหมายทั่วไป ดังนี้

ลอง (Long. 1992 : 43-44) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติว่า คืองานที่ได้รับมอบหมายให้ทำขึ้นเพื่อตนเองหรือผู้อื่น อาจได้รับหรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน ตัวอย่างของงานปฏิบัติต่างๆ จึงรวมถึง การทาสีบ้าน การแต่งตัวเด็ก การเติมแบบฟอร์ม การพิมพ์จดหมาย การจองที่พักโรงแรม การเขียนเช็ค หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง งานปฏิบัติหมายถึง งานต่างๆ ที่ทำในชีวิตประจำวัน

พราบู (Ellis. 2003 : 4 ; citing Prabhu. 1987) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนว่า หมายถึง กิจกรรมหนึ่ง ซึ่งต้องการให้นักเรียนใช้กระบวนการคิดผ่านข้อมูลที่ให้มา โดยครูเป็นผู้ควบคุมและสร้างกระบวนการนี้

งานปฏิบัติในส่วนที่มีการนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา จะมีความหมายต่างออกไปโดยมีการเรียนรู้ภาษาเป็นเป้าหมาย ทั้งนี้มีผู้ให้ความหมายของงานปฏิบัติด้านภาษา ดังต่อไปนี้

ริชาร์ด แพลต และเวเบอร์ (Ellis. 2003 : 4 ; citing Richards, Platt & Weber. 1985) นูแนน (Nunan. 1989 : 30) บรีน (Ellis. 2003 : 4 ; citing Breen. 1989.) ริชาร์ด และคณะ (Richards, et al. 1993 : 373) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 33) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ โดยเน้นงานปฏิบัติด้านภาษาไว้ในลักษณะเดียวกัน คือ งานปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมทางภาษา ที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ที่ตั้งไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษา

เอลลิส (Ellis. 2003 : 9-10) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ โดยนำเอา ความหมาย โดยทั่วไปของงานปฏิบัติมาประยุกต์กับการเรียนรู้ทางภาษา ไว้ดังนี้

1. งานปฏิบัติ คือ การวางแผนในการทำงาน
2. งานปฏิบัติต้องมุ่งเน้นด้านความหมาย กล่าวคืองานปฏิบัตินั้นจะต้องสนับสนุนให้นักเรียนได้ใช้ภาษาโดยมุ่งเน้นด้านความหมายในการสื่อสาร
3. งานปฏิบัติต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หมายถึง ในการปฏิบัติงานนั้น นักเรียนต้องได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง เช่น การขอข้อมูล การถามตอบ หรือการซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง
4. งานปฏิบัติสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 มาเชื่อมโยงกันได้ หมายถึง ในการปฏิบัติงานนั้นนักเรียนสามารถใช้ ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ประกอบหรือเชื่อมโยงกันในงานปฏิบัติ เพื่อให้เกิดเป็นชิ้นงานหรือผลงาน เช่น การให้นักเรียนฟังและอ่านเนื้อเรื่อง แล้วถ่ายออกมาเป็นความเข้าใจโดยการเขียน หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง
5. งานปฏิบัติต้องสนับสนุนให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหา เช่น การคัดเลือก การให้เหตุผล การจัดลำดับ ซึ่งกระบวนการนี้อาจเกิดขึ้นตามลักษณะของงานปฏิบัตินั้น
6. งานปฏิบัติต้องมีความชัดเจนในผลของงานปฏิบัติ หมายถึง งานปฏิบัตินั้นต้องมีจุดมุ่งหมายของกิจกรรมสำหรับนักเรียน กล่าวคือนักเรียนจะได้เรียนรู้ภาษาหลังจากได้ทำกิจกรรมหรือปฏิบัติงานนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

จากความหมายของงานปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า งานปฏิบัติทางภาษา หมายถึง กิจกรรมทางภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทาง ภาษา และใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน และ เขียน เข้ามาประกอบหรือเชื่อมโยงกันในงานปฏิบัติเพื่อ ให้งานปฏิบัตินั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงาน ให้เห็น

2.2 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ

แคนดลิน (Candlin. 1987 : 10-12) นูแนน (Nunan. 1989 : 10-11) และ เอลลิส (Ellis. 2003 : 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานปฏิบัติสอดคล้องกัน คือ งานปฏิบัติประกอบไปด้วย

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) คือ การบอกจุดประสงค์ของงานปฏิบัตินั้นว่าต้องการให้นักเรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายใดของงานปฏิบัตินั้น
2. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่างๆ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกิดจากประสบการณ์ของนักเรียน
3. ขั้นตอนของการปฏิบัติงาน (Procedures) คือ การระบุวิธีการหรือขั้นตอนในการปฏิบัติงานนั้น เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ
4. บทบาท (Roles) คือ การกำหนดบทบาทของครูและนักเรียนว่าควรมีบทบาทอย่างไรในการปฏิบัติงานนั้น
5. ผลลัพธ์ (Outcome) คือ ผลที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ซึ่งอาจกล่าวได้ 2 ด้าน คือ ด้านผลผลิต หมายถึง ผลงานที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้น ด้านกระบวนการ หมายถึง ทักษะทางภาษาและกระบวนการที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนหลังจากการปฏิบัติงานนั้น

นอกจากองค์ประกอบของงานปฏิบัติที่ได้กล่าวข้างต้น แคนดลิน และ นูแนน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบเพิ่มเติมจากข้างต้นคือ การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน (Setting) ว่าการจัดสภาพห้องเรียนจะต้องเป็นไปตามสถานการณ์ตามหน้าที่ของภาษาที่ระบุไว้ในงานปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน

กล่าวโดยสรุปคือ องค์ประกอบของงานปฏิบัติ ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติ ตัวป้อนหรือข้อมูลที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน การกำหนดบทบาทของครูและนักเรียน การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน และผลที่ได้จากการปฏิบัติงาน

2.3 ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี

ในการนำงานปฏิบัติมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนควรได้ศึกษาถึงลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี เพื่อที่จะได้ใช้เป็นแนวทางในการเลือกใช้งานปฏิบัติ รวมทั้งนำไปใช้ประเมิน แคนดลิน (Candlin. 1987 : 9-10) วิลลิส (Willis. 1996 : 11-19) และ เอลลิส (Ellis. 2003 : 276 -277) ได้เสนอแนะลักษณะงานปฏิบัติการเรียนรู้ภาษาที่ดี สอดคล้องกัน คือ

1. ควรให้โอกาสนักเรียนในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง
2. ควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการปฏิบัติงาน คือการที่นักเรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นในด้านความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา
3. ควรมีลักษณะดึงดูดความสนใจของนักเรียน และท้าทายความสามารถในการทำงาน
4. ควรให้โอกาสนักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบของภาษาในการปฏิบัติงาน
5. ควรมีการประเมินร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ในการปฏิบัติงาน และผลงานปฏิบัติ

นอกจากนี้ แคนดลิน (Candlin, 1987 : 9-10) ได้กล่าวถึงลักษณะงานปฏิบัติการเรียนภาษาที่ดี เพิ่มเติมจากที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ

1. มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ในด้านภาษาที่ใช้และวิธีการปฏิบัติงาน
2. เน้นผลของงานปฏิบัติ ซึ่งอาจแตกต่างกันตามทักษะและวิธีการที่นักเรียนใช้
3. เสริมสร้างความรู้สึกและเจตคติที่ดีแก่นักเรียน
4. เสริมสร้างความร่วมมือกันระหว่างนักเรียนทั้งด้านความรู้และทักษะที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
5. ให้นักเรียนเป็นผู้วิเคราะห์งาน หรือปัญหา โดยครูเป็นผู้ช่วยเหลือ
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และได้ข้อมูลย้อนกลับในการทำงาน
7. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา รู้จักแก้ปัญหา มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล และมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ

จากลักษณะของงานปฏิบัติ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี ควรให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง โดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษา งานปฏิบัตินั้นต้องดึงดูดความสนใจและท้าทายความสามารถของนักเรียน รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น รู้จักแก้ปัญหา และมีการประเมินผลร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนในการปฏิบัติงานและในผลงานปฏิบัติ

ในการสร้างงานปฏิบัติทางภาษา สิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งคือรูปแบบกิจกรรมที่ใช้ในงานปฏิบัติ ซึ่งจะได้นำกล่าวในรายละเอียดต่อไป

2.4 รูปแบบกิจกรรมเห็นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเห็นงานปฏิบัติ นั้น เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งกิจกรรมทางภาษาเข้ามามีส่วนสำคัญ พอลสตัน (Paulston. 1976 : 60-70) แคนดลิน (Candlin. 1987 : 13-16) และวิลลิส (Willis. 1996 : 26-27) ได้เสนอ รูปแบบกิจกรรมเห็นงานปฏิบัติไว้ในทำนองเดียวกัน คือ

1. กิจกรรมในลักษณะปัญหาที่มีแนวทางในการแก้ได้หลายทาง (Problem-solving) โดยนักเรียนจะต้องเลือกแนวทางใดแนวทางหนึ่งเท่านั้นกิจกรรมนี้มักให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มไม่ควรเกิน 4-5 คน การจัดกลุ่มควรจัดให้มีเด็กเก่งและเด็กอ่อนอยู่ด้วยกันให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ

2. กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Information sharing) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดแสดงความคิดเห็น หรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนตัว

3. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้รับบทบาทต่างๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดให้ รูปแบบกิจกรรมประกอบด้วย สถานการณ์ (Situation) บทบาท (Roles) และสำนวนที่ใช้พูดออกมา (Useful Expression) ในขณะเดียวกันความรู้เดิมและประสบการณ์ (Background Knowledge) มีส่วนสำคัญในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

นอกจากนี้ วิลลิส (Willis. 1996 : 26-27) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่แตกต่างจากรูปแบบกิจกรรมดังกล่าวข้างต้นเพิ่มเติม คือ

1. กิจกรรมประเภทการจัดทำรายการ (Listing) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดเพื่ออธิบายความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบในการจัดทำรายการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในงานปฏิบัติ

2. กิจกรรมประเภทการจัดเรียงลำดับข้อมูลและการแยกประเภท (Ordering and Sorting) เป็นกิจกรรมงานปฏิบัติที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการจัดเรียงลำดับข้อมูลให้ถูกต้องสมบูรณ์ กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การจัดเรียงหัวข้อ เรื่องราว การกระทำหรือเหตุการณ์ต่างๆ ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้

3. กิจกรรมการเปรียบเทียบ (Comparing) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกันแต่แหล่งที่มาของข้อมูลแตกต่างกัน กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การจับคู่ การหาลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน

4. กิจกรรมการสร้างงาน (Creating Task) หรือ ที่รู้จักกันทั่วไปคือ โครงการงาน (Project) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันสร้างงานโดยมีขั้นตอน ในการทำมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่นๆ และเป็นกิจกรรมที่สามารถรวมรูปแบบกิจกรรมต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน ในการทำกิจกรรมประเภทนี้นักเรียนอาจจะต้องไปทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน และสิ่งที่สำคัญในการทำกิจกรรมก็คือ การเน้นทักษะกระบวนการและการทำงานร่วมกันเป็นหมู่เป็นคณะ

จากรูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น จะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและมีการทำงานร่วมกัน อีกทั้งเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนได้ใช้ทักษะกระบวนการคิด และแก้ไขปัญหา

2.5 กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริงจากการปฏิบัติงานโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นความหมายในการสื่อสาร (meaning) มากกว่ารูปแบบภาษา (form) จนบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น

วิลลิส (Willis. 1996 : 38-64,109-115) และ เอลลิส (Ellis. 2003 : 244-262) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ในแนวเดียวกันว่า กระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-task) ซึ่งเป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ สำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ทำงานปฏิบัติโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการทำงานปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ โดยมุ่งเน้นด้านความหมายในการสื่อสาร นักเรียนอาจทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยมีรูปแบบกิจกรรมของงานปฏิบัติที่หลากหลาย เช่น การหาลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่าง (Spot the Difference) การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) หรือ การเล่าเรื่อง (Retelling Story) เป็นต้น หลังจากที่นักเรียนได้ปฏิบัติงานเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ผู้เรียนมีการเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงาน โดยมีความรู้เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ สำนวน และมีการซ้อมก่อนการรายงานจริงซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการรายงานมากยิ่งขึ้น สำหรับวิธีการรายงานนั้น นักเรียนสามารถรายงานโดยการพูด การเขียน การใช้แถบบันทึกเสียง หรือการใช้วีดีโอ

ต่อจากนั้นนักเรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อผลการปฏิบัติงาน ในขั้นตอนระหว่างปฏิบัติงานนี้ วิลลิส และ เอลลิส ได้กล่าวไว้แตกต่างกันเล็กน้อย คือ ในส่วนของขั้นตอนในการรายงานผลการปฏิบัติงาน และการประเมินผลการปฏิบัติงานนั้น เอลลิส ได้นำไปไว้ในขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) ในขั้นตอนนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้มีการพัฒนาในด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้น ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนจะได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายที่ใช้ในงานปฏิบัตินั้น โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและเสนอแนะรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง กิจกรรมในขั้นตอนนี้ เช่น การนำข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนมาร่วมกันวิเคราะห์ และแก้ไข ให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้เพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่องให้มีความสมบูรณ์และถูกต้อง การวิเคราะห์ภาษาจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การให้นักเรียนทำงานปฏิบัตินั้นอีกครั้งหนึ่งแต่มีเงื่อนไขและวิธีการที่แตกต่างจากงานปฏิบัติในครั้งแรก การหากลุ่มคำวลีจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

2.6 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 17-18) เทเลอร์ (Taylor. 1983 : 69-83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984 : 65) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 137) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ไว้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง
2. นักเรียนเกิดความมั่นใจในการพูด
3. นักเรียนมีความสนุกสนานและเกิดแรงดึงดูดใจในการปฏิบัติงาน
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วตามธรรมชาติ และสามารถคิดแก้ไขปัญหาในทางที่เหมาะสมได้
5. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียนและนักเรียนด้วยกันเอง
6. ทำให้เป็นนักเรียนที่มีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

จากประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง สามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ มีความมั่นใจในการพูด เกิดความสนุกสนานและแรงดึงดูดใจในการปฏิบัติงาน และช่วยเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียนและนักเรียนด้วยกันเอง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ ออกเป็น 2 หัวข้อ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 งานวิจัยในประเทศ

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและเกี่ยวกับทักษะการพูดในประเทศนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ ดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ ดังนี้

สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน และแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สิริพร ป้องกงลาด (2540) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติและเกม กับวิธีสอนตามปกติ ในการสอนทักษะการพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสังเวช เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 35 คน โดยทำการสอน 28 คาบๆ ละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูดและ

ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดย วิธีสอนที่ใช้ สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ และเกมสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ และนักเรียนพึงพอใจกับการนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนทักษะพูดเพื่อการสื่อสาร

ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์ (2542) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมคู่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชียงในพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรม ผลการศึกษา พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่ มีการพัฒนาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในด้านความคล่องแคล่วความสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ และสำเนียงในการพูดอยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติ

สุกัญญา ศิลประสาท (2544) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมณีเสวตรอุปถัมภ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดปราชินบุรี ปีการศึกษา 2544 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเอง และแบบสังเกตพฤติกรรม โดยได้ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 16 คาบๆ ละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ได้มีผู้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานกับวิธีสอนตามปกติ เช่น

นฤมล กลั่นเจริญ (2530) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 50 คนและกลุ่มควบคุม 50 คน

กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530) ได้ทำการทดลองกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า ของวิทยาลัยเทคนิค จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 80 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คนและกลุ่มควบคุม 40 คน

วรรณิ โดสงวน (2530) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนโรงเรียนสมุทรปราการ ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โปรแกรมอังกฤษเกษตร จำนวน 74 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คนและกลุ่มควบคุม 34 คน

กุสุมา โชคบำรุง (2530) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 44 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 22 คนและกลุ่มควบคุม 22 คน

ผลของการศึกษาดังกล่าวข้างต้นทุกเรื่อง พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

ช่อทิพ แสงดารา (2536) ได้ทำการศึกษาผลการสอนแบบการจัดกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นงานปฏิบัติ กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 103 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 51 คน และกลุ่มควบคุม 52 คน ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือแผนการสอนแบบจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นงานปฏิบัติ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งกิจกรรมที่มุ่งเน้นงานปฏิบัติในการศึกษาครั้งนี้ อยู่ในลักษณะมอบหมายงานให้นักเรียนได้ปฏิบัติได้อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างชัดเจน เช่นการสาธิตการทำอาหาร การทำบัตรเชิญ เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

สมลักษณ์ สุขเมธ (2539) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนเอกชน โดยมี วัดอุประสงค์ เพื่อการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระมารดาภิเษกจางกูร บางกะปิ กรุงเทพมหานคร ในการศึกษา ได้ดำเนินการ 4 ขั้นตอนคือ ตอนที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร ได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระมารดาภิเษกจางกูร โดยกลุ่มทดลองสอนตามแผนการสอนของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น คือหลักสูตรเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ ส่วนกลุ่มควบคุมสอนตามแผนการสอนปกติ เป็นเวลา 1 ภาคเรียน และทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ และตอนที่ 4 การประเมินหลักสูตรที่พัฒนา ผลการศึกษา ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนตามแผนการสอนหลักสูตรเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แผนการสอนตามปกติ

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบ ผลการใช้กิจกรรม เน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นคู่ โดยใช้รูปแบบกิจกรรม 5 ประเภท คือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติประเภทแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) แบบแก้ปัญหา (Problem –solving Task) แบบการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) แบบการตัดสินใจ (Decision-making Task) และแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอน และ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะรวมและแต่ละทักษะ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ในจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ของต่างประเทศ นั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ ดังนี้

ซองเลอร์ (Zuengler. 1993 : 403-432) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การส่งเสริมกิจกรรม การสนทนาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-เมดิสัน ประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักศึกษาชายวิชาเอกเดียวกัน ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 22 คน และ ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 23 คน รวม 45 คน โดยให้ทั้ง 45 คน ฟังบทสนทนาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาเอกของตนเองโดยใช้หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน 1 บท แล้วให้คนที่ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จับคู่กับคนที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คน ที่เหลือ เป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักเรียน 15 คู่เดิม ฟังบทสนทนาบทที่ 2 ด้วยกัน ในขณะที่ สนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเทปเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะ และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงปฏิกิริยาตอบสนองว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจด้วยท่าทาง หรือน้ำเสียงจนผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อให้คู่สนทนาได้มี โอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากบทสนทนา หลังจากการเรียนปรากฏว่า นักเรียนสามารถใช้ ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และผู้สังเกตการณ์ก็สามารถเรียนรู้ไปพร้อมๆกัน เมื่อผู้ทดลองกับไปศึกษากับนักศึกษาหญิง และกลุ่มสหศึกษาก็ได้ผลดีเช่นเดียวกัน

แอล ซาดีท และ อะฟีฟี (Al-Saadat & Afifi. 1997 : 43) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กับนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบีย ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และมีผลการเรียนทางด้านทักษะการพูด และทักษะในการสื่อสารไม่ดีพอ แอล ซาดีทพยายามใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าว โดยเน้นให้ครูผู้สอนช่วยนักเรียนให้มีส่วนร่วมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนเกิดความต้องการในการสื่อสาร กระตุ้นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า และทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ ดังนี้

ดอฟตี และ พิกา (Doughty & Pica. 1986 : 305-325) ได้ทำการศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติชนิดการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) โดยทำการวิจัยอย่างต่อเนื่อง 2 ครั้ง ครั้งแรกเพื่อศึกษารูปแบบในการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ว่ากิจกรรมใดจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่วนการวิจัยครั้งที่สอง เป็นการเปรียบเทียบลักษณะของกิจกรรม 3 รูปแบบ คือ กิจกรรมประเภทที่มีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลหน้าห้อง กิจกรรมกลุ่มเล็ก และกิจกรรมคู่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักศึกษาผู้ใหญ่และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งแรกคือ งานปฏิบัติประเภทแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เรียกว่า การแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง (Two way information Gap) และงานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า งานปฏิบัติประเภทการแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษามากกว่างานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ส่วนงานวิจัยครั้งที่สอง ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการเข้าร่วมกิจกรรม ออกเป็นสามรูปแบบดังกล่าวข้างต้นพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมที่มีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลหน้าห้อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่น้อยที่สุด การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเล็กและกิจกรรมคู่ ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้พอกัน

โฟโตส และ เอลลิส (Fotos & Ellis. 1991 : 605-625) ได้ทำการศึกษาการจัดกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกการใช้ไวยากรณ์ โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนระดับวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 2 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้กฎไวยากรณ์ เรื่องกรรมรอง และแบบทดสอบการใช้ไวยากรณ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้กฎไวยากรณ์ ช่วยให้นักเรียนได้ใช้ภาษา

มากขึ้น และได้พัฒนาความรู้เรื่องไวยากรณ์ในเวลาเดียวกัน และนักเรียนมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนที่เรียนกฎไวยากรณ์ จากการที่ครูเป็นผู้สอนเอง

เมอร์ฟี (Murphy. 2003 : 352-359) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยศึกษาในเรื่อง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับงานปฏิบัติ โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาว่าลักษณะของงานและวิธีการในการทำงานปฏิบัติเป็นผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จด้านการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้ประโยคที่ซับซ้อนหรือไม่ ประการที่สอง เพื่อศึกษาว่าความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์และผลสำเร็จของงานหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนจากประเทศต่างๆ ที่มาศึกษาต่อในประเทศอังกฤษ และกำลังเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบเรียน Cutting Edge (Intermediate) โดยสร้างกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ 3 กิจกรรม กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติขั้นที่ 1 เน้นในการใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติขั้นที่ 2 เน้นด้านความถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์ และ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติขั้นที่ 3 เน้นการใช้ประโยคโครงสร้างที่ซับซ้อน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีการในการปฏิบัติงานไม่ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จทั้ง 3 ด้าน คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้ภาษาในโครงสร้างที่ซับซ้อน แต่ความแตกต่างของนักเรียนในด้านความรู้ มีผลต่อการปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ กล่าวคือนักเรียนจะมีวิธีในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ผลการศึกษานี้ได้เสนอแนะว่าในการสร้างงานปฏิบัติ ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนทั้งในด้านความรู้และความเข้าใจ

สมาคมครูสอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (TESOL GREECE. 2003 : Online) ได้ทำการศึกษาถึงแนวคิดใหม่ในการออกแบบหลักสูตรการศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task - based Learning) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งศึกษาในระดับเกรด 6 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) ซึ่งเป็นเอกสารจริง (Authentic Text) ในการทดลองนี้เน้นกิจกรรมเป็นคู่และเป็นกลุ่ม โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานตามแนวคิดของเจน วิลลิส ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) นักเรียนช่วยกันคิดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานปฏิบัติ และครูเสนอคำศัพท์ใหม่ที่สามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During Task) นักเรียนทำงานเป็นคู่และนำผลจากการทำงานเป็นคู่มารวมกันเพื่อทำงานกลุ่มอีกครั้ง หลังจากปฏิบัติงานเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว นักเรียนเตรียมวางแผนในการปฏิบัติงานและรายงานผลการปฏิบัติงาน และขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และฝึกการใช้ภาษา ผลการศึกษา

พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินั้น ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียน และมีการใช้คำศัพท์ตลอดจนเทคนิคต่างๆ ในการปฏิบัติงานอย่างหลากหลาย นักเรียนจะให้ความสำคัญในขั้นเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก ซึ่งทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการรายงานผล อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนที่ไม่ชอบการพูด ได้มีโอกาสพูดมากขึ้น นอกจากนี้ยังได้มีข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการศึกษาว่า ถ้าครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความประสงค์ที่จะนำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้ในการเรียนการสอน ครูควรมีการปรับปรุงและดัดแปลงสื่อที่จะใช้ในระดับประถมศึกษา และสิ่งที่สำคัญก็คือ ครูควรรหาวิธีการประเมินการปฏิบัติงานของนักเรียน และวิธีการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนเองภายใต้กรอบแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการพัฒนาความรู้ความสามารถตลอดจนทักษะทางภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น และในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามวิธีการของวิลลิส (Willis. 1996 : 38-64, 109-115) และ เอลลิส (Ellis. 2003 : 244-262) มาใช้ ซึ่งมีการทำงาน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) และ ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยวิธีปกติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย เรื่องการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ครั้งนี้ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเสนา"เสนาประสิทธิ์" อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) ตามขั้นตอนดังนี้

1. สรรวจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวนทั้งหมด 6 ห้อง ซึ่งจัดโดยคณะกรรมการรวมจากการสอบเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่าย โดยวิธีการจับฉลากมา 2 ห้องเรียน
3. จับฉลากห้องเรียน 2 ห้องเรียนเพื่อเลือกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. เลือกนักเรียน ที่มีคะแนนในการทดสอบก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง ห้องเรียนละ 20 คน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โดยใช้ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน กลุ่มละ 12 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 36 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง ทั้ง 2 กลุ่ม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่
 - 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2 แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 แผนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเสนา"เสนาประสิทธิ์" กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)
- 3) ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ต 41101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 4) ศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามวิธีการของ วิลลิส (Willis. 1996 : 38-64, 109-115) และ เอลลิส (Ellis. 2003 : 244-262)
- 5) ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากหนังสือ เอกสาร และสื่อที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน โดยให้มีระดับความยากง่ายของจำนวนคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาในระดับเดียวกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แล้วนำมาจัดทำโครงร่างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 เรื่อง ดัง ตาราง 1

ตาราง 1 รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

แผน การ สอนที่	คาบที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
1	1-5	Foreigner's Profile	การบรรยาย ลักษณะบุคคล Describing people	Subject(I/We/You/She...) + V. to be + adjective Subject(I/We/You/She...) +has /have got + noun He is a fat man. He has got blue eyes.	รูปภาพ พร้อมคำ บรรยายชาว ต่างชาติที่ได้ ไปทำความรู้ จักมา
2	6-13	Interesting Places in Ayutthaya	การให้ข้อมูล เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว Giving information about interesting places in Ayutthaya	Subject (It/they/...) + was/were + V3 Wat Mahathat is in Ayutthaya. It was built during the reign of King Borommarachathirat I.	แผ่นพับ แนะนำ สถานที่ ท่องเที่ยว 3 แห่งคือ 1.วิหารพระ มงคลบพิตร 2.วัดไชย วัฒนาราม 3.พระราชวัง บางปะอิน

ตาราง 1 (ต่อ)

แผน การ สอนที่	คาบที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
3	14-19	How to Make My Favorite Food ?	การบรรยายวิธี การทำอาหาร Giving Instructions	V1 + Object + adverb Break three eggs into a bowl. Add some fish sauce. Beat the eggs with the fork. 	การสาธิตวิธี การทำ อาหารแต่ละ ขั้นตอน พร้อม รูปภาพ ประกอบ คำบรรยาย
4	20-24	Catching a Thief	การบรรยาย ภาพและ เล่าเรื่อง Describing pictures and telling a story	Subject(I/We/You/She...) + V2 (past) Subject(I/We/You/She...) + was/were + Ving They saw a man. They were walking on the street.	การแข่งขัน ประกวด การแต่ง เหตุการณ์ ตอนจบของ เรื่องพร้อม วาดภาพ ประกอบ และ การแสดง บทบาท สมมติ

ตาราง 1 (ต่อ)

แผน การ สอนที่	คาบที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
5	25-30	Superstitions	การเปรียบเทียบเรื่อง ความเชื่อ Comparison	If+ subject(I/we/you/she) + V ₁ , subject (I/we/you/she..) + will + V ₁ If you walk under the ladder, it will brings you bad luck.	โปสเตอร์ พร้อมภาพ ประกอบ เกี่ยวกับ ความเชื่อ ของคนใน ชุมชน
6	31-36	Good Buy	การให้ข้อมูล เกี่ยวกับราคา สินค้าในตลาด Giving information about the prices of goods.	How much + do/does + subject + V ₁ ? . Subject + V ₁ + complement How much does this book cost ? It costs 100 baht. How much do the oranges cost ? They cost 40 baht a kilo.	โปสเตอร์ รูปภาพและ ราคาสินค้า แต่ละ ประเภทที่ ได้ไป สำรวจมา

6) ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 แผน ยึดวิธีการและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของ วิลลิส (Willis. 1996 : 38-64, 109-115) และ เอลลิส (Ellis. 2003 : 244-262) โดยมีขั้นตอนในการทำงาน 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงานกิจกรรมในขั้นตอนนี้ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ สำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสาร (meaning) มากกว่ารูปแบบของภาษา (form) โดยมีรูปแบบกิจกรรมของงานปฏิบัติที่หลากหลายและเป็นการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 3. ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเอง โดยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้น ดังนี้

3.1) ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนจะได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติของตน และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายที่ใช้ในงานปฏิบัตินั้น โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและเสนอแนะรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง กิจกรรมในขั้นตอนนี้ เช่น การนำข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนมาร่วมกันวิเคราะห์ และแก้ไข ให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้เพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่องให้มีความสมบูรณ์และถูกต้อง

3.2) ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การให้นักเรียนทำงานปฏิบัตินั้นอีกครั้งหนึ่งแต่มีเงื่อนไขและวิธีการที่แตกต่างจากงานปฏิบัติในครั้งแรก

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ความสอดคล้องของกิจกรรม เนื้อหา การประเมินผล และนำแผนการจัดการเรียนรู้ มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

8) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเสนา "เสนาประสิทธิ์" ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง

9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนทดลองจริง

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติจำนวน 6 แผน โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง มีขั้นตอนในการสอน 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นที่ครูนำเสนอ โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่มีในบทเรียน หรือต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

ขั้นฝึก (Practice) เป็นที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาและโครงสร้างทางไวยากรณ์ตามรูปแบบที่ถูกต้อง กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การพูดบทสนทนาตามตัวอย่าง การทำแบบฝึกหัด เป็นต้น

ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาตามโครงสร้างหลักไวยากรณ์ อย่างอิสระ ในการสื่อสาร

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษารูปแบบกิจกรรมและวิธีการวัดและประเมินผลการพูดของฮีตัน (Heaton. 1990 : 61-79) เวียร์ (Weir. 1993 : 31-63) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 44-87) และ ศึกษาแบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษจากหนังสือ "แนวทางการใช้ข้อสอบ" ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 79-107) และ หนังสือ "การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ" ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 233-256)

2) สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวทางการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ทดสอบ (Interaction Student with Examiner Format) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน (Interaction Student with Student Format) และการทดสอบทางอ้อม (Indirect Format) ได้แบบทดสอบ 3 ชุด คือ

2.1) แบบทดสอบชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล ด้วยคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 ข้อ

2.2) แบบทดสอบชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบช่องว่างระหว่างข้อมูล นักเรียนสนทนาเป็นรายคู่ แลกเปลี่ยนข้อมูลแสดงความคิดเห็นเพื่อหาข้อตกลงร่วมกัน ในประเด็นที่ให้ไว้ ใช้เวลาในการทดสอบคู่ละ 5 นาที

2.3) แบบทดสอบชุดที่ 3 เป็นแบบทดสอบเล่าเรื่องจากภาพชุด ซึ่งมีทั้งหมด 6 ภาพ โดยผู้วิจัยเลือกรูปภาพที่แสดงลำดับเหตุการณ์จาก หนังสือ "Understanding and Developing Language Test ของ เวียร์ (Weir. 1993 : 51) มาใช้เป็นแบบทดสอบ ให้ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน บรรยายภาพชุด ใช้เวลาในการทดสอบคนละ 3 นาที

3) นำแบบทดสอบที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) และความถูกต้องทางภาษา โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

- 1 = แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม
- 0 = ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม
- 1 = แน่ใจแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม

โดยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดอังกฤษ แต่ละข้อต้องได้ค่าดัชนี IC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จึงถือว่าเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในงานวิจัยได้

4) นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดอังกฤษ แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยได้ปรับแก้แบบทดสอบทั้ง 3 ชุด ให้เหลือเพียง 1 ชุด และจัดทำแบบทดสอบเป็นงานปฏิบัติ ให้นักเรียนปฏิบัติงานเป็นคู่ ก่อนที่นักเรียนจะเริ่มปฏิบัติงาน ผู้ทดสอบสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียน โดยการใช้คำถามในชั้น Warm up จำนวน 3 คำถาม และมีการบันทึกเสียงของนักเรียนระหว่างปฏิบัติงานลงในเทปบันทึกเสียง เพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนน

5) นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ได้แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเวลา เนื้อหา และความยากง่าย

6) ในการนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษไปใช้ ได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนน ซึ่งมีวิธีการสร้าง ตามขั้นตอน ดังนี้

การสร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1) สร้างเกณฑ์การประเมิน การให้คะแนนการสอบพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับจากเกณฑ์วัดความสามารถด้านการพูดของ ฮีทตัน (Heaton. 1990 : 68-71) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22-28) เพื่อให้เหมาะสมกับระดับของกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดองค์ประกอบเกณฑ์ประเมินการให้คะแนน 3 ประการ คือ ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด ความคล่องแคล่วในการพูด การใช้ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับเรื่องที่พูด กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบ ออกเป็น 5 ระดับ จาก 1 – 5

2) นำเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบรายละเอียดของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ให้เหมาะสม และนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3) นำเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 10 คน โดยมีผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการสอนใกล้เคียงกับผู้วิจัยอีก 1 คน

4) หาค่าความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 144) ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.55 ถือว่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

2.3 แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จาก หนังสือ "Learning About Language Assessment : Dilemmas , Decision, and Direction" ของ เบลเลย์ (Bailey. 1998 : 227-233) หนังสือ "Testing Spoken Language : A Handbook of Oral Testing Techniques" ของ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22-28) และ หนังสือ "การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ" ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 233-256)

2) สร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายการประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน คือ การสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูด และ การใช้คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบเลือกตอบ ก ข

ค และ ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ตรงกับความสามารถของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยได้กำหนดค่าระดับคะแนนออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ก	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก	มีน้ำหนักเท่ากับ	4
ข	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง	มีน้ำหนักเท่ากับ	3
ค	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับปานน้อย	มีน้ำหนักเท่ากับ	2
ง	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับปานน้อยที่สุด	มีน้ำหนักเท่ากับ	1

3) นำแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความชัดเจนในการใช้ภาษา โดยใช้เกณฑ์เดียวกันกับการประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.4 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรม จากหนังสือ “การประเมินผล การเรียน” ของ วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542 : 123) และหนังสือ “การวัดด้านจิตพิสัย” ของ ล้วน สายยศ (2543 : 66-111)

2) สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ ไว้ดังนี้

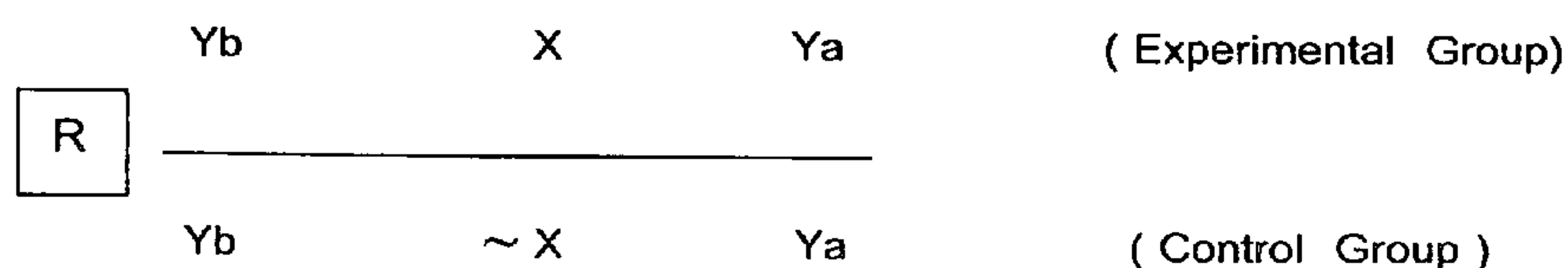
1	หมายถึง	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับน้อยที่สุด
2	หมายถึง	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับน้อย
3	หมายถึง	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง
4	หมายถึง	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก
5	หมายถึง	มีพฤติกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด

3) นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษสร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความชัดเจนการใช้ภาษา โดยใช้เกณฑ์เดียวกันกับการประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

4) นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษไปแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ได้แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 9 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Before and After Control Group (Pretest – Posttest) Design (Kerlinger.1986 : 309) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้



ภาพประกอบ 1 แบบแผนการทดลอง

ความหมายของสัญลักษณ์

- | | |
|-----|--|
| R | หมายถึง การสุ่ม |
| Yb | หมายถึง คะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) |
| Ya | หมายถึง คะแนนหลังการทดลอง (Posttest) |
| X | หมายถึง การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ |
| ~ X | หมายถึง การสอนโดยวิธีปกติ |

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนทำการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครูกำหนดให้นักเรียนทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนน ในระหว่างทำการทดสอบได้มีการบันทึกเสียงของนักเรียนทุกคนลงในเทปบันทึกเสียง เพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง
2. จัดกลุ่มนักเรียนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มถาวร กลุ่มละ 4 คน ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง ทั้ง 2 กลุ่ม ใช้ระยะเวลาในการสอน กลุ่มละ 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 36 ชั่วโมง

3. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งช่วงระยะในการสังเกตออกเป็น 3 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 เมื่อจบแผนการสอนที่ 2 ช่วงที่ 2 เมื่อจบแผนการสอนที่ 4 และช่วงที่ 3 เมื่อจบแผนการสอนที่ 6 ในแต่ละช่วงได้หุมนเวียนสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนจนครบ

4. ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการสอนตามแผนการสอนที่ 2,4 และ 6 รวม 3 ครั้ง

5.ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทำการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครูกำหนดให้นักเรียนทำแบบทดสอบที่เป็นงานปฏิบัติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนน ในระหว่างทำการทดสอบได้มีการบันทึกเสียงของนักเรียนทุกคนลงในเทปบันทึกเสียง เพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนอีกครั้ง

6 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล
2. ตรวจสอบและให้คะแนนแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์
3. หาค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังนี้

3.1 หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.2 หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ แล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น

3.3 หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ แล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น

4. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 162)

5. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม ใช้สถิติ t-test แบบ Independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและพฤติกรรมของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

1.2 ค่าความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนของ ผู้ตรวจ 2 คน จากการใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

2. สถิติพื้นฐาน

2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

2.3 กราฟเส้น

3. สถิติในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง ใช้สถิติ t-test แบบ Dependent samples

3.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้สถิติ t-test แบบ Independent samples

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยาในครั้งนี้ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจตรงกัน การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจึงกำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบที (t-distribution)
df	แทน	จำนวนค่าที่เป็นอิสระ
p	แทน	ความน่าจะเป็น
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) แบ่งเป็น 2 กลุ่มมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Before and After Control Group (Pretest – Posttest) Design) ให้ผลดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏดัง ตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t	df	p
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S			
กลุ่มทดลอง	20	8.65	.81	12.30	.97	17.49*	19	.00
กลุ่มควบคุม	20	8.15	.87	8.9	1.33	4.26*	19	.00
t		1.87		9.19*				
df		38		38				
p		.06		.00				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

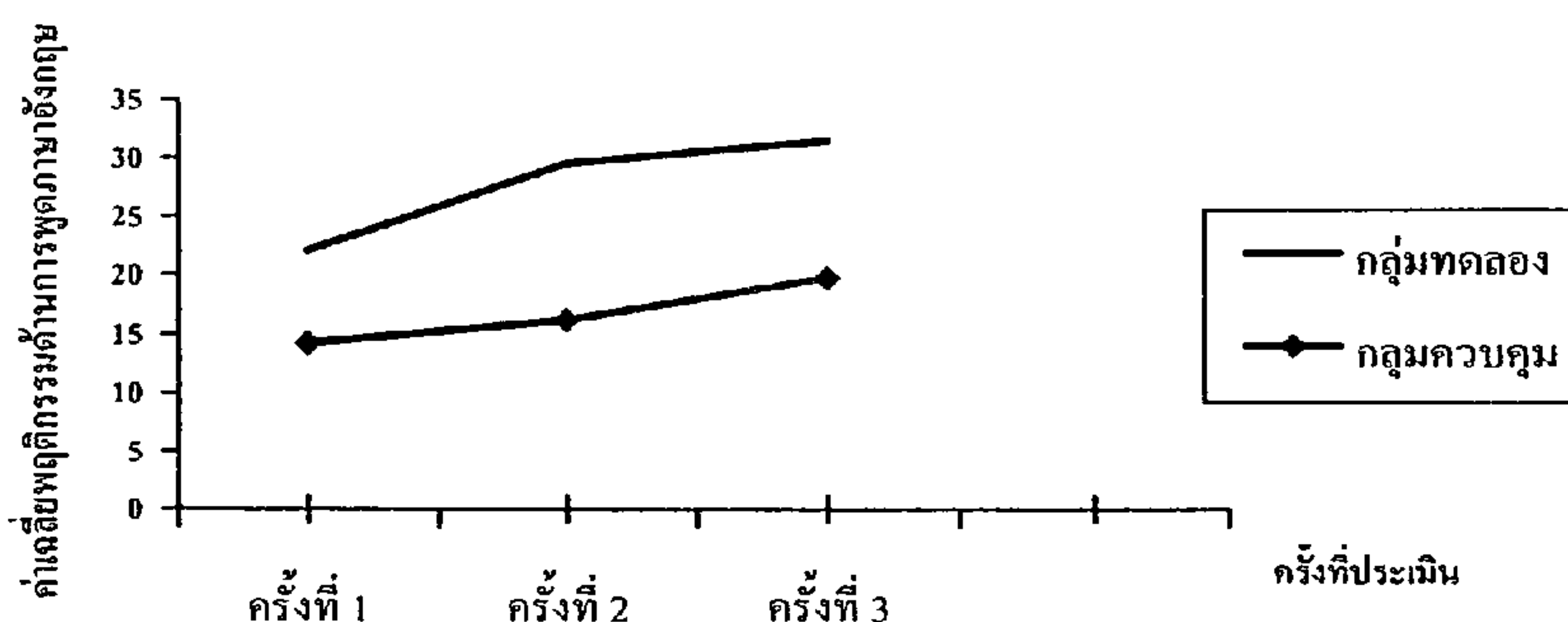
จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ก่อนการทดลองความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน ($t = 1.87$, $p = .06$) แต่หลังการทดลองความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างทำการทดลองเป็นรายบุคคล โดยกำหนดระยะในการสังเกตพฤติกรรม ออกเป็น 3 ครั้ง คือ หลังการสอนตามแผนการสอนที่ 2,4 และ 6 ผลปรากฏดัง ตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
กลุ่มทดลอง	20	22.10	2.26	29.55	1.60	31.55	7.11
กลุ่มควบคุม	20	14.25	3.49	16.65	3.37	19.80	4.12

ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิได้ดัง ภาพประกอบ 2



ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

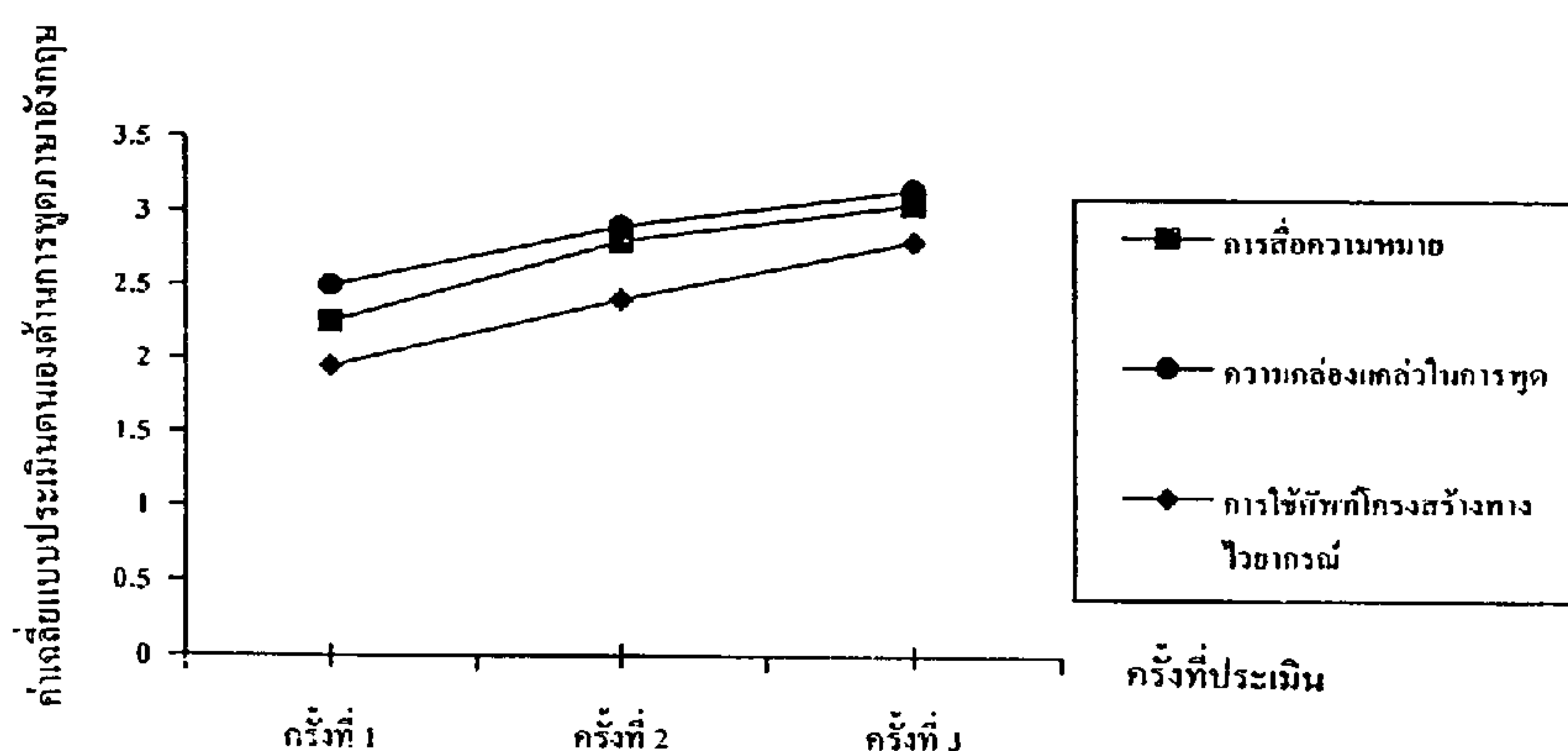
จากตาราง 3 และภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือ นักเรียนมีพฤติกรรมในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

3. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยระหว่างทำการทดลอง ผู้วิจัยได้กำหนดระยะในการประเมินออกเป็น 3 ครั้ง คือ หลังการสอนตามแผนการสอนที่ 2,4 และ 6 ผลปรากฏดัง ตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

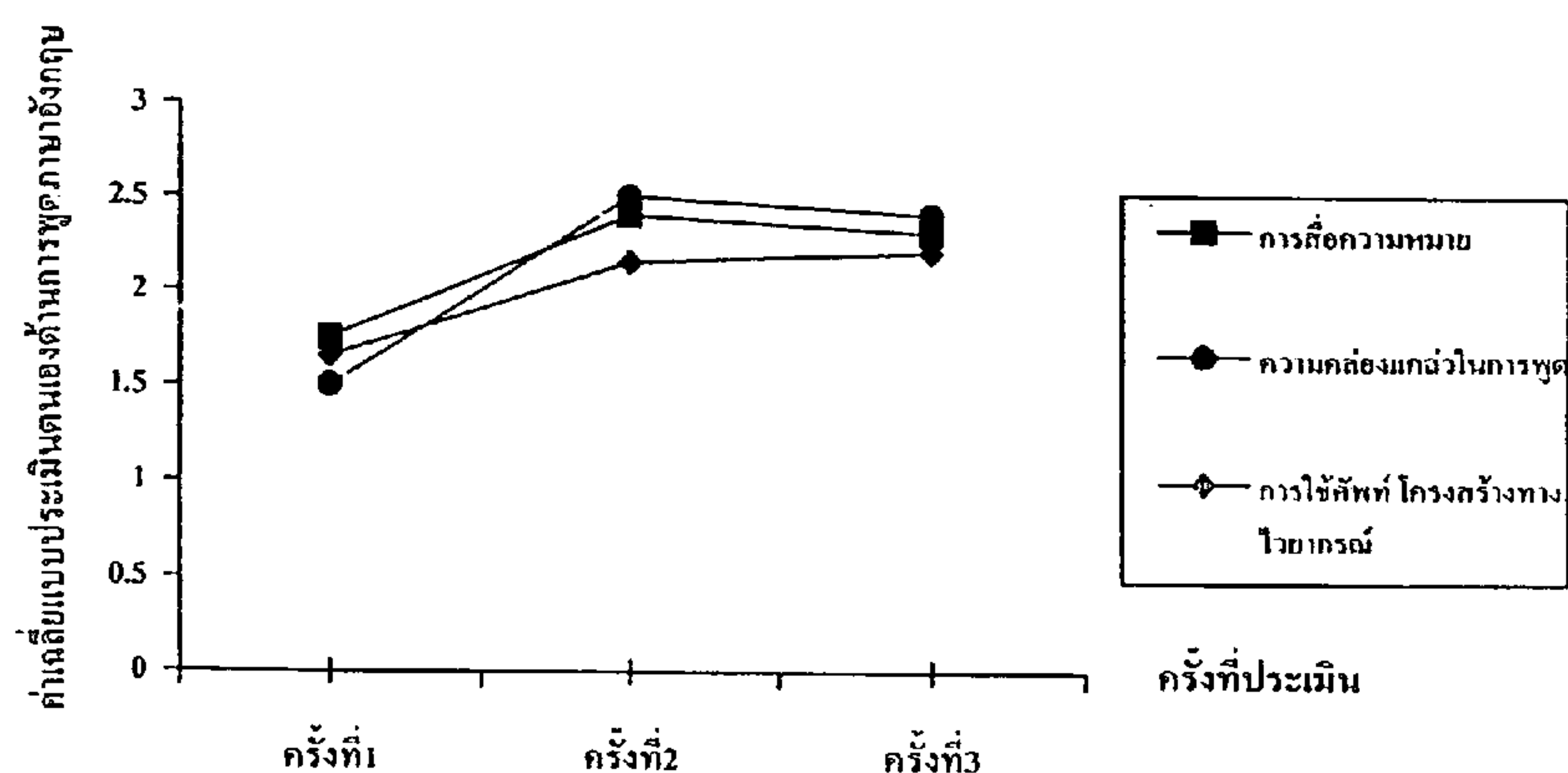
ครั้งที่	กลุ่มตัวอย่าง	N	การสื่อความหมาย		ความคล่องแคล่วการพูดภาษาอังกฤษ		การใช้ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับเรื่องที่พูด	
			$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	กลุ่มทดลอง	20	2.25	.55	2.50	.51	1.95	.39
	กลุ่มควบคุม	20	1.75	.55	1.50	.68	1.65	.58
2	กลุ่มทดลอง	20	2.80	.61	2.90	.44	2.40	.59
	กลุ่มควบคุม	20	2.40	.50	2.50	.60	2.15	.36
3	กลุ่มทดลอง	20	3.05	.51	3.15	.36	2.80	.41
	กลุ่มควบคุม	20	2.30	.47	2.40	.50	2.20	.69

ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิได้ดัง ภาพประกอบ 3 และ 4



ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง

จากตาราง 4 และภาพประกอบ 3 พบว่า กลุ่มทดลองประเมินตนเองในความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในการประเมิน 3 ครั้ง เพิ่มขึ้นทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูด และ การใช้ศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยค่าเฉลี่ยของการประเมินตนเองทั้ง 3 ครั้ง ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม



ภาพประกอบ 4 แผนภูมิแสดงการเปลี่ยนแปลงการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนกลุ่มควบคุม

จากตาราง 4 และ ภาพประกอบ 4 พบว่า กลุ่มควบคุมประเมินตนเองในด้านความคล่องแคล่วในการพูดสูงสุด ด้านการใช้ศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ กลุ่มควบคุมประเมินตนเอง ทั้ง 3 ครั้ง เพิ่มขึ้น และในด้านการสื่อความหมาย กลุ่มควบคุมประเมินตนเอง ในครั้งที่ 3 ลดลงจากการประเมินครั้งที่ 2

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเสนา "เสนาประสิทธิ์" อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็น แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป เพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา โดยใช้สถิติ t-test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริง ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังต่อไปนี้

จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤมล กลั่นเจริญ (2530 : 44), กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530 : 46), ช่อทิพ แสงดารา (2536 : 65) และ สุคนทิพย์ วัฒนามระ (2539 : 63) ที่ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดย การใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (TESOL GREECE. 2003 : Online) ซึ่งได้ทำการศึกษาถึงแนวคิดใหม่ในการออกแบบหลักสูตรการศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning) ตามขั้นตอนในการปฏิบัติงานตามแนวคิดของ เจน วิลลิส พบว่า การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน และมีการพัฒนาในด้านการใช้ภาษา อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนที่ไม่ชอบพูดได้มีโอกาสพูดมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นผลอันเนื่องมาจาก

1. ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีการจัดการเรียนรู้ที่เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาต่อเนื่อง เริ่มจากขั้นเตรียมการ มีการให้ความรู้ทางภาษาที่จำเป็น เพื่อใช้ในขั้นปฏิบัติงาน ซึ่งนักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยเน้นความหมายของการสื่อสารมากกว่า ความถูกต้องตามรูปแบบ และโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา ทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาสมจริง และคิดแก้ปัญหาทางภาษาที่อาจเกิดขึ้นตามความสามารถที่มีอยู่ตามด้วยขั้นรายงานผลการปฏิบัติงาน ซึ่งนักเรียนจะต้องวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น การใช้ภาษา และรูปแบบภาษา โครงสร้างภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไข และเสนอแนะรูปแบบ และโครงสร้างที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม และฝึกใช้ภาษาอีกครั้ง เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และใช้ได้ถูกต้อง

ผลของการเรียนตามกระบวนการดังกล่าว จะเห็นได้ว่า นักเรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น ดังผลจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ทั้ง 3 ครั้งที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้ง 3 ครั้ง ที่ระบุว่ามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูด และความสามารถในการใช้ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เพิ่มสูงขึ้น ตรงกับคำกล่าวของ สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537 : 53) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริงจะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วย การจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ นั้น นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ทางภาษา จากครู และได้มีการฝึกหัดใช้ภาษา เพื่อให้สามารถใช้ ภาษาได้อย่างถูกต้อง ตามที่ครูผู้สอนจัดเตรียมไว้ หรือจากการทำแบบฝึกหัด ก่อนการทำ กิจกรรมการใช้ภาษาตามที่มอบหมาย เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งจากการ กระบวนการเรียนรู้โดยวิธีปกติ การใช้ภาษาของนักเรียน เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้รูปแบบ ภาษา ทำให้การใช้ภาษาในการปฏิบัติกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย เป็นไปในลักษณะการฝึก ความคล่องแคล่วทางภาษาหลังจากการเรียนรู้ โดยที่นักเรียนไม่มีโอกาสในการวิเคราะห์ หรือได้ รับรู้ข้อบกพร่องของตนเองจากการปฏิบัติกิจกรรม ดังเช่นกับนักเรียนกลุ่มทดลอง จึงทำให้ความ ความมั่นใจในการใช้ภาษา น้อยกว่ากลุ่มทดลอง ซึ่งส่งผลให้ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม แม้ว่าจะเพิ่มขึ้นก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่า ดังเห็นได้จากแบบสังเกต พฤติกรรม และจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มควบคุม ประเมินตนเอง ในด้านการสื่อความหมาย และความคล่องแคล่วในการพูด ในครั้งที่ 3 ลดลง จากครั้งที่ 2 แม้ว่า ในด้านการใช้ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ จะเพิ่มสูงขึ้น ทั้ง 3 ครั้ง

2. ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ กำหนดเป้าหมายชัดเจน กล่าวคือ ในขั้นตอนการปฏิบัติงาน นักเรียนจะ ต้องใช้ภาษา ในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดผลสำเร็จ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น เช่น ในการทำงานปฏิบัติ "การสาธิตวิธีการทำอาหารที่ตนเองชอบ" ในขั้นปฏิบัติงาน นักเรียน จะต้องใช้ภาษาในการสาธิตและอธิบายขั้นตอนในการทำอาหารที่ตนเองชอบ จากการสังเกต พบว่า ในขณะที่นักเรียนพูดบรรยายและสาธิตวิธีการทำอาหาร นั้น ในบางช่วงนักเรียนไม่ สามารถจะพูดอธิบายได้ แต่นักเรียนได้แก้ปัญหา โดยการใช้ภาษาท่าทางประกอบ และการใช้ รูปภาพให้เพื่อนดู เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ ในขั้นการรายงานผลการ ปฏิบัติงาน นักเรียนต้องรายงานปัญหาการใช้ภาษา รูปแบบ และโครงสร้างภาษาที่พบในขณะ ปฏิบัติงาน โดยก่อนการรายงาน นักเรียนได้การวางแผน และเตรียมตัวในการรายงานทั้งทาง ด้านภาษา และวิธีการรายงาน ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการรายงานผลการปฏิบัติ เป็นอย่างดี

จากการทำงานปฏิบัติที่มีเป้าหมายอย่างชัดเจน ในทุกขั้นตอน นักเรียนได้มีโอกาสใช้ ภาษา ทั้งในด้านความคล่องแคล่ว และความถูกต้อง รู้จักหาวิธีแก้ไขปัญหาทางภาษาของตนเอง เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง ตามที่ได้รับมอบหมาย และได้ผลงานที่ดี การที่นักเรียนประสบผลสำเร็จ ในการทำงานปฏิบัติ ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการใช้ภาษาเพื่อปฏิบัติงาน จึงทำให้นักเรียน มีความพยายาม และปรับปรุงการทำงานปฏิบัติขึ้นต่อ ๆ มา เพื่อให้ได้ผลงานที่ดี ตามจุดมุ่งหมาย

ที่ตั้งไว้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนได้ปฏิสัมพันธ์กับภาษาอย่างเป็นกระบวนการ ทำให้เกิดการเรียนรู้ แบบการรับรู้ (acquire) ภาษา จึงส่งผลให้นักเรียนได้มีการพัฒนาตนเอง ในการใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูด และความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ดังปรากฏจาก ผลแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ทั้ง 3 ครั้ง ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

ส่วนกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนไม่ได้รับการกำหนดเป้าหมายในการปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนเกิดความรู้สึกว่า เป็นการเรียนรู้ตามปกติ คือ เรียนรู้จากครู ฟังใช้ภาษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และนำไปใช้ในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว ทำให้การเรียนรู้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียน นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย และแรงจูงใจในการปฏิบัติกิจกรรม และไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา หรือกล้าแสดงออก เช่น ในขณะที่นักเรียนทำแบบฝึกหัด บางครั้งนักเรียนไม่เข้าใจ แต่ไม่กล้าซักถาม แต่จะคอยคัดลอกจากเพื่อน แทนการลงมือทำด้วยตนเอง และ ในขั้นการนำภาษาไปใช้เพื่อฝึกให้เกิดความคล่องแคล่ว จากการสังเกต พบว่า เมื่อนักเรียนประสบปัญหาในการใช้ภาษาปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนไม่คิดหาวิธีการในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น แต่นักเรียนจะหยุดพูด หรือทำกิจกรรมนั้นทันที ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่นักเรียน ไม่เคยได้รับการฝึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และไม่มีโอกาสรับรู้ หรือเห็นข้อบกพร่องของตนเองในการใช้ภาษา ทำให้นักเรียนไม่ทราบปัญหาของตนเอง ส่งผลให้นักเรียน มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูด และด้านการใช้ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ แม้จะสูงกว่าก่อนการเรียน แต่อย่างน้อยก็นักเรียนที่เรียนด้วย การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง มีความสนุกสนาน และเกิดความกระตือรือร้นในการทำงานปฏิบัติที่ทำทลายความสามารถและสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของตนเอง นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการฝึกปฏิบัติจริง และการคิดวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องร่วมกัน มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 17-18) เทเลอร์ (Taylor. 1983 : 69-83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984 : 65) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 137) ที่ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิดแก้ไขปัญหา เกิดความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการพูด และยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันอีกด้วย ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้งในด้านการสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในด้านการพูด และ สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ ได้ผลทั้งสองวิธี ในการจัดการเรียนรู้จึงสามารถจัดได้ทั้ง 2 วิธี แต่วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ให้ผลดีกว่าการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ เพราะเป็นการให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งกิจกรรมที่จัดต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ได้ลงมือปฏิบัติจริง หากไม่สามารถจัดกิจกรรมให้ นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้ ควรจัดสภาพการณ์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

1.2 ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ พบว่า นักเรียนชอบทำงานเป็นกลุ่ม มีความสุขและสนุกสนานกับการทำงานในหมู่เพื่อน ช่วยเหลือ ปรึกษาหารือ ให้คำแนะนำซึ่งกันและกัน ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดี ดังนั้น ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ควรคำนึงถึงการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานภายในกลุ่ม โดยจัดกลุ่มนักเรียนให้มีลักษณะคล้ายกันคือ มีเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อนอยู่ในกลุ่มเดียวกันเพื่อให้โอกาสกับเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อน ได้ฝึกพูดร่วมกัน และฝึกวางแผนการทำงานร่วมกัน เพื่อให้ทุกคนได้มีโอกาสเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

1.3 จากการวิจัย พบว่า เนื้อหา วิธีในการปฏิบัติงาน และความแตกต่างของนักเรียนในด้านความรู้และความเข้าใจ มีผลต่อการทำงานปฏิบัติ ดังนั้น ในการเลือกรูปแบบงานปฏิบัติ ครูควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับนักเรียน โดยพิจารณาทั้งในด้านเนื้อหา และวิธีการปฏิบัติงานว่าเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่เพียงใด มีส่วนใดที่ควรปรับให้เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อให้การปฏิบัติงานเกิดประโยชน์สูงสุดตามจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติแต่ละงาน

1.4 ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการประเมินผลตามสภาพจริง ประเมินผลงานปฏิบัติของนักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันพิจารณา เกณฑ์และวิธีการประเมินผลงาน พบว่า ในการประเมินผลงานตามสภาพจริง ทำให้ได้ผลงานที่มีคุณภาพ บรรยายภาคการเรียนรู้เป็นไปอย่างสนุกสนาน มีความเป็นกันเองระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง ผลการประเมินเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ครูควรหาวิธีการประเมินที่เหมาะสมกับผลงานแต่ละชิ้น และควรให้นักเรียนได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นร่วมกันเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินผลงานปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการประเมินร่วมกัน และปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม ในการทำวิจัยครั้งต่อไป จึงควรทำวิจัย เพื่อศึกษา กระบวนการทำงานกลุ่ม ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่าส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์(ร.ส.พ.)
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2544). *การวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวแปรด้วย SPSS for Windows*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กาญจนา รัตนโชติช่วง. (2530). *ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งเน้นงานปฏิบัติ ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า* วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.(ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณ์ ไรทยะวณิช. (2545). *หลักการพูด* กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์
- กฤษมา โชคบำรุง. (2530). *ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.(ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- ช่อทิพ แสงดารา. (2536). *ผลการสอนแบบการจัดกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล กลั่นเจริญ. (2530). *ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ* วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.(ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์. (2542). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมคู่* วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต.(วิชาเอกภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : เจริญผลการพิมพ์
- พันธณี วิหคโต. (2546,กันยายน). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษวารสารวิชาการ*. 6 (9) : 24-29
- ล้วน; อังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น

- ระวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์ นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์
- วรรณ โดสงวน. (2530). การใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งเน้นงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเกษตร
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.(ศึกษาศาสตร์-การสอน).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตร การกลาง. (2546,ตุลาคม). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้น
ทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน วารสารวิชาการ.6 (9) : 37-43
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). การประเมินผลการเรียน. พิษณุโลก : สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม
- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันท์เอม. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุนทรทิพย์ วัฒนามระ. (2539). ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 . วิทยานิพนธ์ การศึกษา
มหาบัณฑิต.(การสอนภาษาอังกฤษ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร
- สมบัติ สิริคงคาสกุล. (2539). ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อ
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต.(การสอนภาษาอังกฤษ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- สมลักษณ์ สุขเมธ. (2539). การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนเอกชน. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์
ดุสิตบัณฑิต(หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร
- สิริพร ป้องกงลาด. (2540). เปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติและเกม
กับวิธีสอนตามปกติ ในการสอนทักษะการพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ).
นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร

- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อวยชัย ผกามาต. (2542). *วาทกรรม*. พิมพ์ครั้งที่3. ภูเก็ต : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- Al-Saadat, Abdullah & Afifi , Elhami. (1997, July-September). Role-Playing for Inhibited
students in Paternal Communities. *Forum*. 35(3) : 43
- Bailey, Kathleen M. (1998). *Learning About Language Assessment : Dilemmas , Decision,
and Direction*. New York : Heinle & Heinle
- Brumfit, Christopher. (1984). *Communicative Methodology in Language Teaching*. New York :
Cambridge University Press
- Candlin, Christopher. (1987). *Language Learning Task*. London : Cambridge University Press
- Carroll , Brendan J. (1982). *Testing Communicative Performance*. Oxford : Pergamon Press
- Doughty, Catherine & Pica, Teresa. (1986, June). Information Gap Tasks: Do They Facilitate
Second Language Acquisition?. *TESOL Quarterly*. 20(2) : 305-325
- Ellis, Rod. (2003). *Task-based Language Learning and Teaching*. New York : Oxford
University Press
- Finocchiaro, Mary & Brumfit, Christopher. (1983). *The Functional Notional Approach : From
Theory to Practice*. New York : Oxford University Press.
- Fotos , Sabdra & Ellis, Rod. (1991, Winter). Communicating about Grammar ; A Task-Based
Approach. *TESOL Quarterly*. 25(4) : 605-629
- Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. New York : Longman
- Kerlinger, Fred N. (1986). *Foundation of Behavioral Research*. 3rd ed. Chicago :
Holt, Rinehart and Winston Inc. Press
- Littlewood, William. (1981). *Communicative Language Teaching: An Introduction*.
New York : Cambridge University Press
- Long, Michael H & Crookes, Graham. (1992, Spring). Three Approaches to Task-Based
Syllabus Design. *TESOL Quarterly*. 26(1) : 27-47
- Murphy, Jacky. (2003, October). Task-based Learning: The Interaction Between Tasks and
Learners. *ELT Journal*. 57(4) : 352-360
- Nunan, David. (1989) .*Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York :
Cambridge University Press
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School*. London : Longman

- Paulston, Christina Bratt. (1976). *Teaching English as a Second Language: Techniques and Procedures*. Massachusetts : Cambridge
- Richards, Jack ; et.al. (1993). *Language Dictionary of Applied Linguistics*. London : Longman
- Scott, Roger. (1981). The Four Skills in Communicative Language Teaching : Speaking
Communication in the Classroom. Johnson, K.& Morrow, K. (Eds.) London: Longman
- Taylor, Barry P. (1983, March). Teaching ESL : Incorporating Communicative Student-Centred Component. *TESOL TESOL Quarterly*.17(1) : 69-83
- TESOL GREECE. (2003). A New Approach to Course Design : Task Based Learning
Teacher of English to Speakers of Other Languages. (Online). Available:
<http://www.tesolgreece.com/dinou01.html>.
Retrieved : October 31, 2003
- Underhill, Nic. (2000). *Testing Spoken Language*. New York : Cambridge University Press
- Weir, Cyril J. (1993). *Understanding and Developing Language Tests*. London: Prentice Hall.
- Willis, Jane. (1996). *A Framework for Task-Based Learning*. Edinburgh : Longman
- Zuengler, Jane. (1993, September). " Encouraging Learners' Conversational Participation:
The Effect of Content Knowledge", *Language Learning*. 46(3) : 403-432

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มทดลอง
- แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มควบคุม

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มทดลอง
 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ต 41101)
 เรื่อง Good Buy ระยะเวลา 5 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์ปลายทาง : นำข้อมูลจากการสำรวจราคาสินค้าในตลาด มาสร้าง
 สถานการณ์จำลอง ซื้อ-ขายสินค้า โดยแบ่งสินค้าตาม
 ประเภทที่สำรวจมา และจัดทำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าที่ได้
 ดิจบอร์ดเพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนในระดับอื่นๆ
 ได้ศึกษา

2. จุดประสงค์นำทาง : 1. สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับราคาสินค้าใน
 ปัจจุบันได้
 2. สนทนาโต้ตอบในการซื้อขายสินค้าได้
 3. จัดทำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าที่ได้

3. เนื้อหาทางภาษา: Vocabulary : expensive ,cheap ,cloth, fruit etc.
 Structure : How much do/does + subject + V.1 ?
 Subject + V.1 + complement
 Function : Sharing ideas

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task)

ครูและนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับราคาสินค้าเสื้อผ้า อาหาร ของใช้ทั่วไปในท้องตลาดปัจจุบัน
 เช่น

Teacher : Do you think everything is expensive now ?

Students :

Teacher : How much does an egg cost ?

Students :

Teacher : When you want to buy something what should you do first ?

Students :

ขั้นปฏิบัติงาน (During-Task)

1. นักเรียนทำงานกลุ่มๆ ละ 4 คน ให้นักเรียนทำ Task 1 ไปสำรวจราคาสินค้าแต่ละประเภทต่อไปในในตลาดอำเภอเสนา อาหาร ผัก ผลไม้ เสื้อผ้าของใช้ในชีวิตประจำวัน
2. นำข้อมูลที่สำรวจได้ มาสร้างสถานการณ์จำลอง จัดทำร้านค้า เพื่อซื้อ - ขาย สินค้า
3. นักเรียนแต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันขายสินค้าในร้านของตนและซื้อ สินค้าจากร้านอื่นๆ ตามที่ตนต้องการ
4. นักเรียน ทำ Task 2 จัดทำโปสเตอร์ภาพสินค้าพร้อมทั้งแสดงราคาที่ได้ไปสำรวจมา
5. นักเรียนนำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าไปติดประชาสัมพันธ์ตามบอร์ดหน้าห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนระดับอื่นๆ ได้ศึกษาต่อไป

ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)

ขั้นวางแผน (Plan)

6. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมรายงานผลการปฏิบัติตั้งแต่ต้นพร้อมบอกถึงปัญหาที่พบในระหว่างปฏิบัติงานและบอกวิธีการแก้ไขปัญหา โดยรายงานปากเปล่าเป็นภาษาอังกฤษ

ขั้นรายงานผล (Report)

7. ให้นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานพร้อมกับร่วมกันเสนอแนะและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลงานของแต่ละกลุ่ม โดยในระหว่างที่แต่ละกลุ่มรายงานผลครูและนักเรียนกลุ่มอื่นๆบันทึกปัญหาทางภาษาที่เกิดขึ้นในขณะการรายงาน

ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

8. นักเรียนแต่ละกลุ่มระบุถึงปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาในการซื้อขายและสอบถามราคาสินค้า ของนักเรียนระหว่างทำงานปฏิบัติและการรายงานผลการปฏิบัติและช่วยกันวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาที่เกิดขึ้นและช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง
9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาของกลุ่มโดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและแก้ไขในชั้นสุดท้าย

ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice)

10. ครูสร้างสถานการณ์จำลองเปิดขายกล่องในราคาพิเศษ ให้นักเรียนทำ Task 3 แต่ละกลุ่มมีเงินจำนวน 4,000 บาท เลือกซื้อกล่องตามที่ตนต้องการ

5. สื่อการเรียนรู้: ของจริง

6. การวัดและประเมิน

1. ประเมินจากผลงาน และการสนทนาโต้ตอบในการซื้อขายสินค้า
2. การสังเกตพฤติกรรมในการปฏิบัติงาน

7. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

1. ผลการสอน.....
2. ปัญหาอุปสรรค.....
3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวลัดดาวัลย์ อารัมพร)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2547

1. จุดประสงค์ปลายทาง : นำข้อมูลจากการสำรวจราคาสินค้าในตลาด มาสร้างสถานการณ์จำลอง ซื้อ-ขายสินค้า โดยแบ่งสินค้าตามประเภทที่สำรวจมา และจัดทำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าที่ได้ติดบอร์ดเพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนในระดับอื่นๆ ได้ศึกษา
 2. จุดประสงค์นำทาง :
 1. สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับราคาสินค้าในปัจจุบันได้
 2. สนทนาโต้ตอบในการซื้อขายสินค้าได้
 3. จัดทำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าที่ได้
 3. เนื้อหาทางภาษา: Vocabulary : expensive ,cheap ,cloth, fruit etc.
 Structure : How much do/does + subject + V.1 ?
 Subject + V.1 + complement
 Function : Sharing ideas
 4. กิจกรรมการเรียนรู้
 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)
 1. ครูนำเสนอโครงสร้างทางภาษาโดยการสมมติสถานการณ์ในร้านขายของชำ
 2. ครูติดรูปภาพผู้ขายซึ่งเป็นเจ้าของร้านบนกระดานดำ และพยายามกระตุ้นให้นักเรียนบอกคำศัพท์ คำว่า shop assistant.
 3. ครูติดรูปภาพผู้หญิง ซึ่งเป็นลูกค้า ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ คำว่า customer
 4. ครูติดคำว่า Help ได้รูปภาพเจ้าของร้าน และพยายามกระตุ้นให้นักเรียนพูดเต็มรูปแบบประโยค โดยการถามนักเรียนด้วยประโยคต่อไปนี้
 T : What should the shop assistant say to the customer ?
 Ss : Can I help you ?
 5. ครูพูดประโยค Can I help you ? แล้วให้นักเรียนพูดตาม
 6. ครูสุ่มนักเรียนเป็นรายบุคคล ให้นักเรียนฝึกพูดประโยค Can I help you ?
 7. ครูติดรูป ยาสีฟัน ได้รูปภาพลูกค้า กระตุ้นให้นักเรียนพูดประโยคในการแสดงความต้องการในการซื้อสินค้า
 " I would like to buy a tube of toothpaste"

8. ครูพูดประโยค “ I would like to buy a tube of toothpaste” แล้วให้นักเรียนพูดตาม
9. ครูสุ่มนักเรียนเป็นรายบุคคล ให้นักเรียนฝึกพูดประโยค “ I would like to buy a tube of toothpaste”
10. ครูติดคำว่า Here you are. ได้รูปภาพเจ้าของร้าน แล้วให้นักเรียนพูดตาม
11. ครูสุ่มนักเรียนเป็นรายบุคคล ให้นักเรียนฝึกพูดประโยค Here you are.
12. ครูติด คำว่า How much ได้รูปภาพลูกค้า ครูกระตุ้นให้นักเรียนพูดรูปเต็มประโยค
How much does it cost ?
13. ครูสุ่มนักเรียนเป็นรายบุคคล ให้นักเรียนฝึกพูดประโยค How much does it cost ?
14. ครูติดราคาสินค้า 50 baht. ให้นักเรียนพูดเต็มรูปประโยค It costs 50 baht.
15. ครูติดคำว่า Here it is. ได้รูปภาพลูกค้า ให้นักเรียนพูดคำว่า Here it is.
16. ครูติดคำว่า Thank you. ได้รูปภาพเจ้าของร้านแล้ว ให้นักเรียนพูดคำว่า Thank you.
16. ครูเริ่มทบทวนบทสนทนาตั้งแต่เริ่มต้น โดยการให้นักเรียนบอกรูปประโยคในแต่ละตอน แล้ว เขียนรูปประโยคลงบนกระดานดำ
17. ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนา โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นเจ้าของร้าน อีกกลุ่มหนึ่งเป็น ลูกค้า
18. ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาเป็นคู่

ขั้นฝึก (Practice)

19. ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาเป็นคู่ โดยใช้คำที่ครูแจกให้
20. ครูสุ่มตัวอย่างนักเรียน 2 – 3 คู่ ออกมาพูดบทสนทนา หน้าชั้นเรียน

ขั้นนำไปใช้ (Production)

21. นักเรียนทำงานกลุ่มๆ ละ 4 คน ไปสำรวจราคาสินค้าแต่ละ ประเภทต่อไปนี้ในตลาด
อามะเสนา อาหาร ผัก ผลไม้ เสื้อผ้า ของใช้ในชีวิตรประจำวัน
22. นำข้อมูลที่สำรวจได้ มาสร้างสถานการณ์จำลอง จัดทำร้านค้า เพื่อซื้อ - ขาย สินค้า
23. นักเรียนแต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันขายสินค้าในร้านของตนและซื้อ สินค้าจากร้านอื่นๆ ตามที่ตนต้องการ
24. นักเรียน จัดทำโปสเตอร์ภาพสินค้าพร้อมทั้งแสดงราคาที่ได้นำไปสำรวจมา
25. นักเรียนนำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าไปติดประชาสัมพันธ์ตามบอร์ดหน้าห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนระดับอื่นๆ ได้ศึกษาต่อไป

5. สื่อการเรียนรู้: ของจริง

6. การวัดและประเมิน

1. ประเมินจากผลงาน และการสนทนาโต้ตอบในการซื้อขายสินค้า
2. การสังเกตพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรม

7. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

1. ผลการสอน.....
2. ปัญหาอุปสรรค.....
3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวลัดดาวัลย์ อารัมพร)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2547

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

- คำชี้แจง**
1. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษนี้ ผู้ทดสอบกำหนดงานปฏิบัติให้นักเรียน โดยให้นักเรียนทำงานปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายเป็นคู่
 2. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้ทดสอบและนักเรียน ก่อนนักเรียนลงมือทำงานปฏิบัติให้นักเรียนตอบคำถาม 3 ข้อ ดังนี้
 - Tell me a little bit about your family.
 - What do you do in your spare time ?
 - What subject do you like to study ? Why ?
 3. ในขณะที่นักเรียนเริ่มปรึกษากันเพื่อทำงานปฏิบัติ จนกระทั่งทำงานปฏิบัติเสร็จสิ้น ให้นักเรียนสนทนาต่อหน้าผู้ทดสอบตลอดเวลา

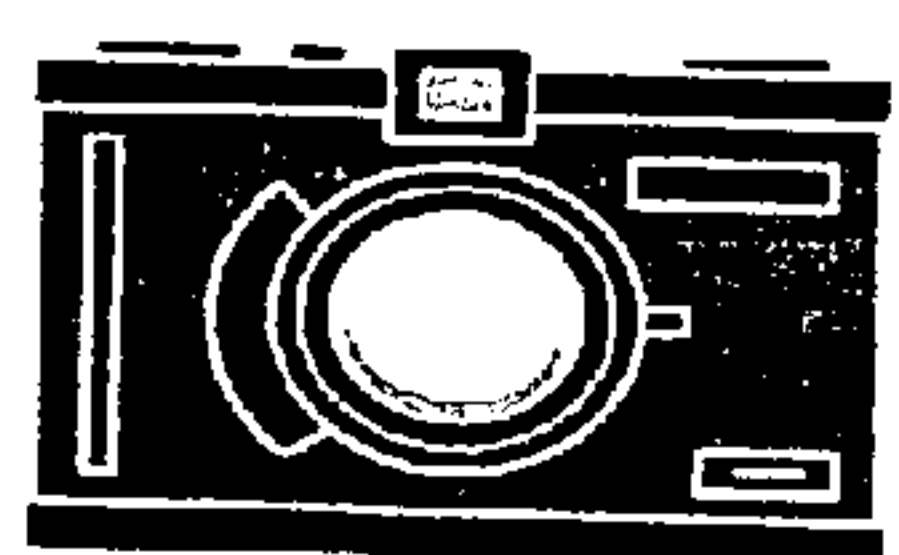
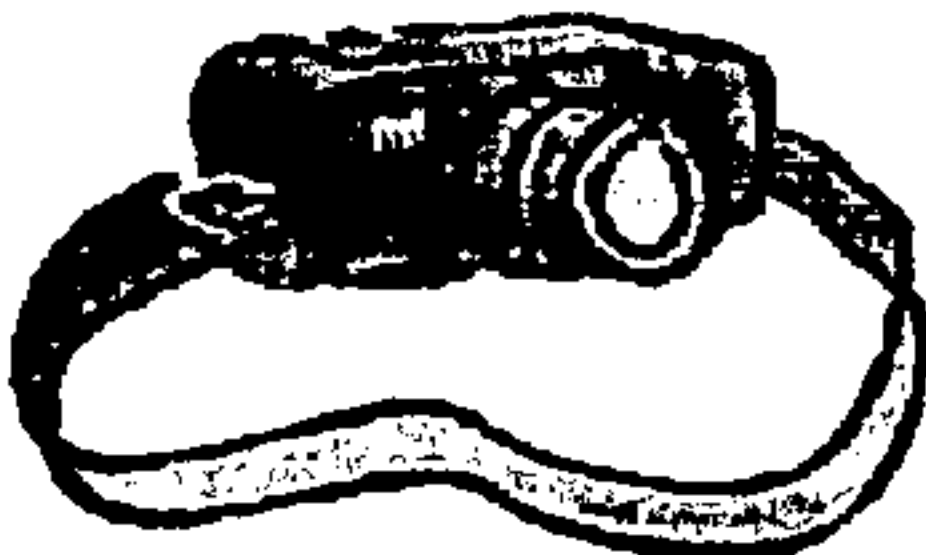
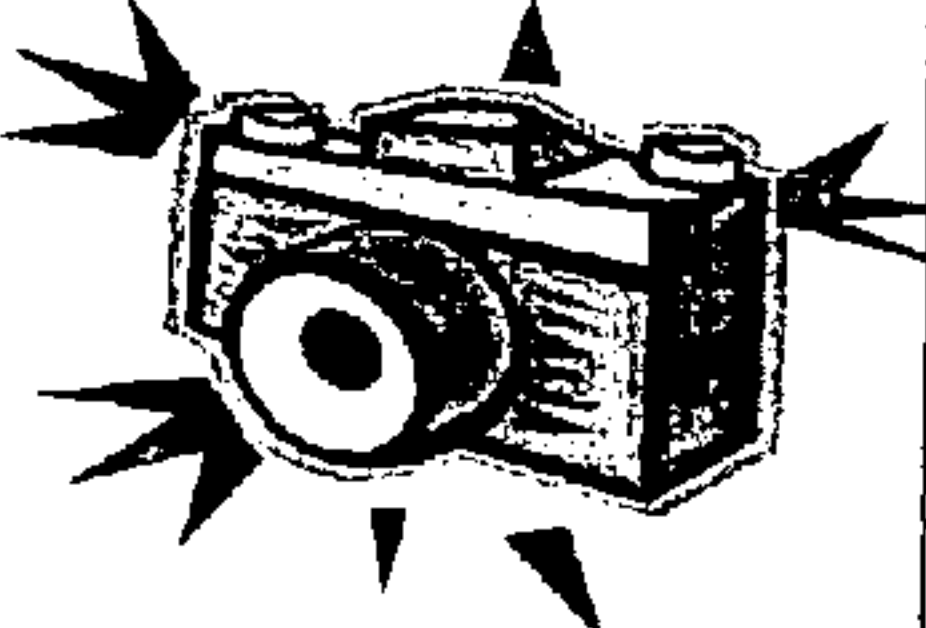
Test task

คำสั่ง

1. สมมติว่านักเรียนได้รับเงินรางวัลในการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ เป็นเงินจำนวน 3,600 บาท. และต้องการซื้อกล้องถ่ายรูป โดยมีข้อมูลของ กล้องถ่ายรูป จำนวน 4 ตัว ตามที่กำหนดให้
2. ให้นักเรียนสนทนา โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ ร่วมกันตัดสินใจในการเลือกซื้อกล้องถ่ายรูปที่ดีที่สุดเพียง 1 กล้อง
3. หลังจากที่นักเรียนสนทนาและร่วมกันตัดสินใจในการเลือกซื้อกล้องเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนบอกครูว่าตกลงซื้อกล้องอันใด และทำไมถึงเลือกซื้อกล้องอันนั้น
4. ในการทำงานปฏิบัตินี้ให้นักเรียนใช้เวลาไม่เกิน 10 นาที

หมายเหตุ ในการทดสอบจะใช้กล้องถ่ายรูปจริงโดยมีข้อมูลตามที่กำหนดและจัดสถานการณ์ในการปฏิบัติงานให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

ข้อมูลกล้องถ่ายรูปที่ใช้ในงานปฏิบัติ

Camera	Price (Bht.)	Weight (grams)	Flash	VDO. recorder	Frame	Zoom Lens
SAMSUNG 	3,600	250	+	+	+	+
Nikhon 	3,200	300	+	-	-	+
OLYMPUS 	2,400	250	-	-	-	-
Cannon 	3,200	550	+			



เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

ให้ผู้ประเมินให้ระดับคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ตรงกับความสามารถของนักเรียนมากที่สุด โดยพิจารณาองค์ประกอบและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน พฤติกรรม	1	2	3	4	5
สื่อความหมายได้ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้	การสื่อความหมายโดยส่วนใหญ่ไม่ชัดเจนต้องอาศัยความพยายามในการเข้าใจและไม่ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	การสื่อความหมายส่วนใหญ่ชัดเจนและเข้าใจ มีบางประเด็นไม่ตรงกับเรื่องที่พูด	สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจนและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	สื่อความหมายได้ชัดเจนและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด
ความคล่องแคล่วในการพูด	พูดช้ามาก หรือพูดไม่ได้เลย ไม่มี ความมั่นใจในการพูดและสำเนียงการพูดไม่เป็นธรรมชาติ	พูดค่อนข้างช้าติดขัดมาก แต่มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีการเน้นเสียง	พูดค่อนข้างช้าติดขัดบ้าง ในบางครั้ง มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ มีการเน้นเสียงสูงต่ำบ้าง	พูดค่อนข้างคล่องแคล่ว และมีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติแม้ว่าจะไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง มีเน้นเสียงสูงต่ำ	พูดได้คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา มีเน้นเสียงสูงต่ำ
การใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับเรื่องที่พูด	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ ผิดมาก ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้	ใช้คำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์จำกัดมาก ไม่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด ทำให้เกือบไม่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง	ใช้คำศัพท์ สำนวนได้มากพอ มีบางครั้งเลือกใช้คำผิดแต่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ดีพอใช้ในการพูด	ใช้คำศัพท์ สำนวนได้มากพอ และค่อนข้างถูกต้องมีความชัดเจนสอดคล้องกับเรื่องที่พูด ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ค่อนข้างถูกต้อง	ใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้อง เหมาะสมตลอดการพูดทั้งหมด

ปรับจากเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการพูด

ของ ฮีตัน (Heaton. 1990 : 61-79) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 22-28)

แบบประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษขณะทำงานปฏิบัติและทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้นเรียน โดยให้ทำเครื่องหมายกากบาท X ลงในข้อที่ตรงกับความสามารถของนักเรียนในแต่ละด้าน มากที่สุด

1. การสื่อความหมาย ได้ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด

ในขณะที่ฉันพูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันสามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจนในขณะที่มีการอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆไปได้
- ข. ฉันสามารถพูดให้ผู้ฟังพอเข้าใจในเรื่องที่พูดได้
- ค. ในขณะที่มีการสนทนา ฉันมีข้อบกพร่องในการพูดและสื่อความหมายบางครั้งทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสน แต่ก็พยายามแก้ไขข้อบกพร่องนั้น
- ง. บางครั้ง ฉันไม่สามารถพูดสื่อความหมายหรืออธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจได้

2. ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ

ในขณะที่ฉันพูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันสามารถพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่มีการเตรียมคำพูดหรือประโยคมาก่อน
- ข. ฉันพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้ แต่ในระหว่างการสนทนาบางครั้งต้องหยุดคิดว่าจะพูดอะไร
- ค. ฉันพูดช้าและไม่คล่อง บางประโยคต้องมีการพูดซ้ำ ยกเว้นประโยคที่ใช้บ่อยๆ
- ง. ฉันพูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน และต้องหยุดคิดเพื่อหาคำศัพท์ที่จะใช้ในการพูด

3. การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ได้เหมาะสมกับเรื่องที่พูด

ในขณะที่ฉันพูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันสามารถใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ได้ถูกต้องในการพูดสนทนาและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆไป
- ข. ฉันมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้นและสามารถใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ได้ถูกต้องและมากพอที่จะอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียน
- ค. ในการสนทนา มีบางครั้งฉันเลือกใช้คำผิด และพูดผิดไวยากรณ์บางเป็นบางครั้งแต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน
- ง. ฉันใช้คำศัพท์ในการสนทนาหรือแสดงความคิดเห็นได้น้อยมาก และพูดผิดไวยากรณ์บ่อยครั้ง ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ครั้งที่

1
2
3

 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

คำชี้แจง

สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ขณะทำงานปฏิบัติและทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้นเรียน โดยให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง มีพฤติกรรมน้อยที่สุด
 ระดับ 2 หมายถึง มีพฤติกรรมน้อย
 ระดับ 3 หมายถึง มีพฤติกรรมปานกลาง
 ระดับ 4 หมายถึง มีพฤติกรรมมาก
 ระดับ 5 หมายถึง มีพฤติกรรมมากที่สุด

รายการพฤติกรรม	ระดับคะแนน				
	1	2	3	4	5
1. มีความกระตือรือร้นในการใช้ภาษาเพื่อทำงานปฏิบัติ					
2. มีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาทำงานปฏิบัติ					
3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการใช้ภาษาสนทนาระหว่างทำงานปฏิบัติ					
4. สามารถใช้ภาษาแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม					
5. มีความมั่นใจในการซักถามปัญหาเกี่ยวกับงานปฏิบัติ					
6. พยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา					
7. สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในการสนทนา					
8. เลือกใช้คำศัพท์ สำนวนได้ถูกต้อง และเหมาะสมในการสนทนา					
9. พูดออกเสียงได้ชัดเจน และออกเสียงสูงต่ำ หนักเบาได้ถูกต้อง					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

ภาคผนวก ค

คะแนนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จาก

- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมคะแนนที่ได้จากการ

คะแนนกลุ่มทดลอง

ลำดับที่	แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการ พูดภาษาอังกฤษ		การประเมินตนเองด้านการพูดภาษา อังกฤษ			การสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดภาษาอังกฤษ		
	คะแนนก่อน การทดลอง (15)	คะแนน หลังทดลอง (15)	ครั้งที่ 1 (12)	ครั้งที่ 2 (12)	ครั้งที่ 3 (12)	ครั้งที่ 1 (45)	ครั้งที่ 2 (45)	ครั้งที่ 3 (45)
1	10	12	8	9	10	24	29	37
2	10	13	8	8	9	27	34	40
3	9	13	7	9	9	22	30	33
4	9	13	6	9	9	21	29	32
5	10	13	7	7	9	27	32	35
6	8	13	6	7	9	21	28	29
7	8	12	5	9	8	20	29	30
8	8	12	5	7	7	24	30	34
9	8	10	7	9	8	23	29	32
10	8	11	6	8	9	21	29	31
11	8	11	5	5	8	20	26	31
12	9	13	7	9	9	20	29	30
13	10	13	8	10	11	25	32	34
14	8	13	8	9	11	23	30	34
15	8	13	7	10	10	20	29	33
16	9	13	6	8	9	21	29	32
17	9	13	7	9	9	22	29	33
18	8	11	6	8	9	21	29	33
19	8	13	8	9	9	20	29	32
20	8	11	6	6	9	20	29	32

คะแนนกลุ่มควบคุม

ลำดับที่	แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ		การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ			การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ		
	คะแนนก่อนการทดลอง (15)	คะแนนหลังทดลอง (15)	ครั้งที่ 1 (12)	ครั้งที่ 2 (12)	ครั้งที่ 3 (12)	ครั้งที่ 1 (45)	ครั้งที่ 2 (45)	ครั้งที่ 3 (45)
1	8	8	3	6	7	12	14	15
2	7	8	6	6	6	13	15	17
3	8	9	7	8	8	16	18	21
4	8	7	6	6	5	11	13	14
5	7	7	3	6	6	9	11	14
6	8	10	5	9	9	17	19	23
7	10	11	6	9	9	21	22	25
8	8	9	9	6	6	13	14	16
9	8	8	6	8	7	14	17	21
10	7	7	6	7	6	11	12	16
11	7	8	4	6	6	13	16	19
12	8	8	3	6	5	14	16	19
13	8	8	4	6	5	13	16	18
14	8	10	4	9	9	18	21	25
15	8	9	6	8	7	13	16	18
16	9	11	5	8	8	22	24	28
17	9	10	5	6	8	13	17	20
18	9	10	5	8	7	12	16	21
19	8	9	5	7	6	11	15	19
20	10	11	4	6	7	19	21	27

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวลัดดาวัลย์ อารัมพร
วันเดือนปีเกิด	30 กรกฎาคม 2511
สถานที่เกิด	อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	66 หมู่ที่ 4 ตำบลบางชะนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13250
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเสนา “เสนาประสิทธิ์” อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2534	ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) จาก วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
พ.ศ. 2530	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์